

#BESTSELLER

IRIS CAO . HAMLET TRƯƠNG

Ai rồi cũng khác

(Tái bản lần 6)

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Table of Contents

Lời ngỏ

Iris Cao

Anh là tất cả sau tất cả

10 năm kể chuyện tình ta

Điều tuyệt vời của tuổi thơ

Làm gì có

Ba

Me

Cà phê và rượu vang

Em yêu anh

Hãy hứa vẫn sẽ thương em

Ai cũng có một mùa hè

Chúng ta đều lớn lên

Em phải đi về đâu?

Yêu một người

Ở lại bên em

Hôm qua hẳn sẽ là những ngày rất cũ

Anh đau lòng lắm

Nếu anh muốn

Ai bán mà mua

Thế nào là mất nhau - thế nào là rất đau?

Tưởng rằng đã quên

Mặt nạ

Gần bằng ngày xưa

Một và duy nhất

Cứ nhắm mắt yêu em

“Bỗng dưng, anh hết yêu em”

Yêu xa

Và đến một ngày... ta mang lòng yêu một kẻ xa lạ

Hamlet Trương

Thân nhưng không thương

Mỗi người có một cái hồ

Nghe tin ai đó chết

Cúp máy ngủ ngon!

Cái đũa mình ghét

Người yêu mình hay người mình yêu?

Tiền bồi

Bóng trăng

Anh ấy, cô ấy và đóa hoa vô hình

Tình hò

Em, chị và anh ấy.

Em đứng đầu ngõ nhà chị ấy đợi anh

Ta cũng bình thường như ai

Em hiểu tại sao?

Nâng niu em từ suy nghĩ

Lạc lối

Ai rồi cũng khác

Giới thiệu

Sau gần 3 năm kể từ “Thương nhau để đó”, cặp đôi Hamlet Trương - Iris Cao đã trở lại cùng nhau trong tác phẩm mới “Ai rồi cũng khác”. “Ai rồi cũng khác” gồm những tản văn mới nhất của hai cây bút trẻ viết về những chủ đề giàu cảm xúc nhất: tình yêu, tình bạn, gia đình, sự thay đổi từ cuộc sống... Bằng lối viết nhẹ nhàng như những câu chuyện được kể lại trước mặt một cách sống động, Hamlet Trương và Iris Cao một lần nữa mang độc giả trẻ của mình quay về với cuộc sống nhân hậu ngập tràn yêu thương.

Ai rồi cũng khác với những thông điệp sống ý nghĩa là hành trình trải nghiệm của hai tác giả trẻ. Họ đã đi, đã cảm thấu và viết lại cuộc đời chính mình trong những tản văn. Họ trẻ và dám chấp nhận thử thách, quan trọng hơn hết là họ muốn được cùng trưởng thành với độc giả của mình. Thông điệp của “Ai rồi cũng khác” ngoài ý nghĩa về sự thay đổi tư duy, tâm thức của hai tác giả sau một khoảng thời gian dài dấn thân vào văn chương còn là lời nhắn nhủ đến những người trẻ về một chân lý bất biến của cuộc đời này.

“Đau hơn sự phản bội đó chính là sự thay đổi. Ai rồi cũng khác.” (Iris Cao)

“Ai rồi cũng sẽ đổi thay, chỉ là nhanh đến mức choáng váng, hoặc là chậm đến mức không nhận ra... Ai rồi cũng khác.” (Hamlet Trương)

Nhận xét từ báo chí

Dù có nhiều luồng ý kiến khác nhau nhưng phải thừa nhận Hamlet Trương và Iris Cao là hai tác giả trẻ đã gặt hái được những thành công nhất định từ những trang viết của mình. Nhắm đúng thị hiếu, chọn đúng thời điểm và hơn cả là “bắt” mạch tâm trạng của nhiều độc giả trẻ. Những trang sách của Hamlet Trương và Iris Cao không chỉ dừng lại ở tình yêu hay xúc cảm đơn thuần của tuổi mới lớn mà còn là những trăn trở của cuộc sống, yêu thương gia đình, những giá trị nhân văn từ những điều tốt đẹp xung quanh... Theo thời gian tôi tin rằng cả hai bạn sẽ ngày càng trưởng thành hơn khi theo đuổi nghiệp viết lách không hề đơn giản này.

(Minh Trang - Báo Tuổi Trẻ)

Trong số những người trẻ đang tiến tới phía trước một cách mạnh mẽ, thì nghệ sĩ và những tác giả trẻ là lớp người quan trọng bởi các bạn đại diện cho một thế hệ và ảnh hưởng sâu sắc đến những người trẻ khác. Tôi sẽ cảm thấy an tâm nếu tôi biết một người trẻ nào đó đem lòng yêu mến Hamlet Trương hay Iris Cao bởi các bạn mang tới những gam màu tươi sáng cho cuộc sống của chúng ta giữa bộn bề những nhiễu nhương hỗn độn. Các bạn khiến người trẻ có cảm giác họ được lắng nghe, được tiếp sức và quan trọng hơn: Được thấu cảm!

(Thiên Hương - Báo Thanh Niên)

Mục lục

Lời ngỏ

Iris Cao

Anh là tất cả sau tất cả

10 năm kể chuyện tình ta

Điều tuyệt vời của tuổi thơ

Làm gì có

Ba

Mẹ

Cà phê và rượu vang

Em yêu anh

Hãy hứa vẫn sẽ thương em

Ai cũng có một mùa hè

Chúng ta đều lớn lên

Em phải đi về đâu?

Yêu một người

Ở lại bên em

Hôm qua hẳn sẽ là những ngày rất cũ

Anh đau lòng lắm

Nếu anh muốn

Ai bán mà mua

Thế nào là mất nhau - thế nào là rất đau?

Tưởng rằng đã quên

Mặt nạ

Gần bằng ngày xưa

Một và duy nhất

Cứ nhắm mắt yêu em

“Bỗng dưng, anh hết yêu em”

Yêu xa

Và đến một ngày... ta mang lòng yêu một kẻ xa lạ

Hamlet Trương

Lời ngỏ

Thân nhưng không thương

Mỗi người có một cái hố

Nghe tin ai đó chết

Cúp máy ngủ ngon!

Cái đũa mình ghét

Người yêu mình hay người mình yêu?

Tiền bối

Bóng trăng

Anh ấy, cô ấy và đóa hoa vô hình

Tình hờ

Em, chị và anh ấy

Em đứng đầu ngõ nhà chị ấy đợi anh

Ta cũng bình thường như ai

Em hiểu tại sao?

Nâng niu em từ suy nghĩ

Lạc lối

Ai rồi cũng khác

Lời ngỏ

Chúng ta ai cũng sẽ phải lớn lên.

Từ một đứa trẻ ngây ngô, đến khi biết yêu lần đầu.

Nhận được điện thoại cho công việc đầu tiên hay ngu ngơ ôm vào lòng cảm xúc thất tình đau đến tận trời mây.

Khi chúng ta bắt đầu biết xót xa trước giọt nước mắt của cha mẹ.

Khi chúng ta bắt đầu cảm nhận được giá trị to lớn của việc kiếm ra tiền.

Khi chúng ta bắt đầu hiểu giữ lại khó hơn buông tay rất nhiều.

Cuộc sống sẽ xô chúng ta về nhiều hướng khác nhau và việc chọn đứng như thế nào sẽ thuộc về chúng ta.

Đúng, ai rồi cũng khác!

Cả bản thân chúng ta lẫn những người rất thương bên cạnh.

Dù muốn hay không chúng ta đều phải chấp nhận...

Thế nên cuốn sách này sẽ như một cuốn sổ tay ghi lại những điều chúng ta vẫn còn muốn nhớ.

Iris Cao

Anh là tất cả sau tất cả

Em có thể viết thêm 10 quyển sách bằng tình yêu chúng ta đã từng có.

Em có thể đi thêm 100 con đường để hy vọng thấy được anh đâu đó.

Em có thể chờ thêm 1000 ngày để quay lại hôm qua của chúng ta.

Cuộc đời to rộng và hững hờ, cứ thế ngang qua phố rồi mất nhau.

Hôm ấy em vẫn nhớ bầu trời rất xanh, anh vẫn đến với nụ cười cũ kỹ để nói rằng anh đã yêu người khác. Câu chuyện tình yêu bình thường, cuộc tình dang dở bình thường, anh bước đi bình thường, em đứng khóc bình thường. Mọi thứ rất đời bình thường như những câu chuyện tình yêu thường gặp.

Đàn ông tàn nhẫn nhất là khi ra đi.

Đàn bà yếu đuối nhất là khi ở lại.

Em cứ thế sống qua rất nhiều thăng trầm sau đó, không một giọt nước mắt nào rơi nữa. Phụ nữ đứng dậy sau nỗi đau họ hấp dẫn, xinh đẹp và kiên cường.

Ba năm có lẽ em nhận được một tờ giấy ở khe cửa nhà nội dung thế này: “Anh không xin tha thứ, anh chỉ muốn em biết em đã từng là tất cả của

anh và anh lại lựa chọn mất đi tất cả. Có những lỗi lầm chỉ để biết ai là của ai, em hãy hạnh phúc.”

Tối đó em đã đọc đi đọc lại mấy dòng chữ ấy hàng trăm lần, một nhòai em viết: “Anh là tất cả sau tất cả.” Rồi vò nát tờ giấy trong tay, em bật khóc...

10 năm kể chuyện tình ta

(Thương tặng anh Quang Huy và chị Quỳnh Anh)

Người ta đến bằng đoạn đường buông tay, Còn anh đi bằng con đường nhắm mắt.

Là đau xót, giận hờn hay trách móc,

Lặng lòng anh nhắm mắt tay vẫn ghi.

Người ta yêu bằng lời hứa trăm năm,

Còn em yêu bằng những điều giản dị,

Chẳng ồn ào, mơ hồ hay ảo tưởng,

Cứ yêu anh ngày tháng nói năm dài.

Chúng ta đi một quãng đời chưa xa,

Nhưng là nhiều hơn những gì ta tưởng.

Rồi phía trước nêu đôi lân vập ngã,
Nhìn phía sau để thấy vững trong lòng.
Một tình yêu em đừng nghĩ trăm năm,
Nó thật ra còn lâu hơn như thế.

Khi anh biết nơi em còn chờ đợi,
Là nhà anh, muôn lối anh sẽ về.
Một tình yêu anh đừng nghĩ ngày mai,
Anh cứ sống cho hôm nay nguyên vẹn.

Khi ngày tháng nối nhau đều tăm tắp,
Chỉ có anh, có em... sống mây ngàn.

Em đôi khi buồn bã lắm,
Bước rong ruổi trên những con phố xa lạ không anh.

Em thấy đồng cỏ bao la.

Em thấy biển rộng mênh mông.

Em thấy trời cao trong xanh.

Chỉ là em chẳng thấy anh.

Có những nỗi nhớ khiến người ta đau nhói lòng ngực, nỗi nhớ lạc lõng trong vô tình mà người nhớ vô hồn, người được nhớ vô tâm.

Chúng ta chẳng thể sống lại hôm qua để yêu nhau nên hôm nay cứ mặt nhau như thế.

Em thật lòng không đành ra đi... Không đành đâu anh!

Em chỉ muốn nói xin chào

Anh đừng hiểu lầm, em chỉ muốn nói xin chào.

Chắc có lẽ ánh mắt em vẫn còn rất nhiều hạnh phúc khi nhìn thấy anh, niềm hạnh phúc chưa một lần ít đi, chưa một lần phai nhạt. Thấy anh, tựa thể thấy bình yên.

Năm tháng dài xa nhau, em cũng đã học được vô số cảm giác hạnh phúc khác, em có đôi lần cũng ngỡ đã chẳng còn nhớ anh, cuộc sống quá bận rộn nên em đặt anh trôi về phía quên lãng để em ngăn nỗi đau vô lý từ một người đã thôi không còn yêu em.

Em tự bước qua hết những tháng ngày cô độc, cứ nhắc đến anh là em chỉ chực chờ bật khóc. Em âm ức vì mỗi duyên không trọn đó, ai bảo em yêu anh nhiều thế chứ.

Em gặp lại anh, bao nhiêu nỗi niềm ngàn ấy năm cứ như vỡ òa.

Nụ cười anh vẫn thế.

Cái nhướn mày nhìn em vẫn thế.

Ngay cả thói quen xoa đầu em vẫn thế.

Giữa chúng ta hôm nay có là gì nữa đâu. Tất cả đều không còn là của em.

Thế nên anh đừng hiểu lầm, em chỉ muốn nói xin chào.

Điều tuyệt vời của tuổi thơ

Có lẽ điều thú vị nhất trong kí ức tuổi thơ của mỗi chúng ta là khi có anh chị em, những đứa trẻ trạc tuổi nhau, có cơ hội chung sống cạnh nhau, trải qua những giây phút ba mẹ chẳng bao giờ biết được.

Có ai đã từng chơi đánh trận giả khi mỗi đội chỉ có một người chưa? Trò chơi diễn ra kịch tính không khác gì những thước phim hành động và âm thanh hoàn toàn do mỗi đứa tự nghĩ ra. Và một sự thật là lúc chơi thì chơi giả bộ nhưng chơi một lúc thì đánh nhau thật.

Có ai đã từng chơi bán hàng khi sẽ có một đứa bán, một đứa mua sau đó đổi vai nhưng vẫn bán rất đắt hàng?

Có ai đã từng chơi trò đuổi bắt giữa siêu nhân và quái vật hay cảnh sát và tội phạm khắp tất cả các tầng lầu cùng những tiếng la hét thật thanh trong nhà mà không hề biết mệt mỏi?

Có ai đã từng chơi điện tử chung, khi một đứa chơi rất hay và một đứa chơi rất dở và đến khi một đứa chết sẽ đổ hết cho đứa còn lại dẫn đến nghỉ chơi?

Hãy thú nhận rằng, chúng ta rất ghét một kẻ khác bắt nạt anh chị em mình, thế nên đôi khi dù biết chắc không đánh lại nhưng bằng một thứ sức mạnh thiêng liêng nào đó chúng ta vẫn đưa thân mình ra bảo vệ họ.

Hãy thú nhận rằng, chúng ta và anh chị em mình đã làm rất nhiều điều mà đến tận bây giờ ba mẹ chưa chắc đã biết hết. Vì khi làm hai đứa luôn có những lời thề, lời hứa ràng buộc nhau.

Hãy thú nhận rằng, chúng ta đã có những trận đánh nhau thực sự với anh chị em của chúng ta, những cơn giận dữ vì làm hư hỏng một món đồ, những trận cãi vã không đầu đuôi, những dỗi hờn khi nghĩ ba mẹ thương và bên người kia hơn mình.

Hãy thú nhận rằng, chúng ta dù đã lớn lên rất nhiều nhưng chúng ta vẫn rất thương anh chị em mình nguyên vẹn như thời thơ bé.

Có những bí mật được coi là thiêng liêng, những lời hứa mà chúng ta giữ được qua rất nhiều tháng năm dài, những yêu thương sâu nơi đáy lòng chưa bao giờ phai dấu.

Thật tuyệt vời khi có anh chị em, đúng không?

Làm gì có

Làm gì có kỉ niệm ngọt ngào nào nơi góc đường cũ? Góc đường già cỗi như thế đã lặng im bao mùa rồi.

Làm gì có nỗi nhớ nào trong mưa chiều thiếu nắng? Mưa theo mùa, gió theo con, ai nợ ai mà chờ.

Làm gì có kí ức nào ở những vòng xe xa xôi? Đường xa chân không níu đã chùn, bước tiếp bước lả loi.

Làm gì có niềm đau nào ngập trời cao? Tim vỡ, tình tan, người phụ người, gió muôn đời theo mây đôi lờ mờ.

Làm gì có lời lỡ nào nơi chúng ta đứng? Kẻ đi, người đến, tình đắp lên tình... xót xa.

Đừng huyễn hoặc... Vũ trụ này chẳng rộng lòng giữ giùm chúng ta niềm cũ.

Mỗi lần em ôm tôi lại là một nỗi đau rất mới.

Đừng khờ khạo... Tình quay về có thiệt tha nhưng cũng sẽ thiêu niềm tin.

Mỗi lần em khóc trên vai tôi - tôi lại đổ vỡ hết thấy những tự tôn.

Đừng cuồng điên... Tôi không thể ghì xiết em ở cung bậc này đâu.

Mỗi lần em đau tôi biết tôi cũng đang tan nát rất nhiều.

Tại sao tôi vẫn luôn là người em nghĩ đến mỗi buổi sáng?

Tại sao tôi vẫn luôn là người em gọi mỗi khi yếu lòng?

Tại sao tôi vẫn luôn là người em nhớ vào chiều mưa giăng lối?

Tại sao tôi vẫn luôn là người em chờ trước những hoàng hôn?

Tại sao tôi vẫn luôn là người em khóc vì yêu thương quá nhiều?

Ngàn ấy đón đau cho những năm tháng về sau nữa tôi mãi mãi không thể hiểu:

Vì sao em nở đi?

Ba

Lúc bé, mỗi lần mình ăn, ba phải làm đủ trò, xé từng tờ lịch, đội khăn trùm tivi để múa lân, bé mình đi lên đi xuống cầu thang. Mẹ bảo cứ một trò mới mình sẽ ăn được hai thìa nên mỗi ngày ba phải nghĩ ra rất nhiều trò để dụ mình ăn.

Hồi học mẫu giáo, ở nhà mình lười ăn lắm. Mẹ viết thư “méc” cô bảo mẫu, đưa cho ba đề sáng mai chở mình đi học gửi cho cô. Sáng nào ba cũng bảo ôm ba đi, ba sẽ không đưa thư cho cô.

Lên cấp hai, đoạn đường đi học xa hơn. Sợ mình ngồi sau buồn ngủ nên ba hát hết bài này đến bài khác cho mình nghe, đôi lúc ba quên lời, hát tùm lum, mình ngồi sau cười khanh khách.

Lên cấp ba, ba vẫn chở con gái đi học, mình thì mặc áo dài trắng. Nhiều hôm trời mưa, xe tắt máy, lo mình dơ đồ, ba mặc áo mưa cho mình, nói mình cứ ngồi để chân lên xe, còn ba thì dắt xe đến tận trường mình. Ba cũng mặc áo sơ mi trắng, chiếc áo ướt đầm nước mưa, ướt đầm mồ hôi ba.

Ngày mình đi học xa, mẹ dặn dò đủ điều. Lo lắng cho sức khỏe, ngủ sớm, ăn đúng giờ, cố gắng lên lớp đầy đủ và học hành thành tài. Khác với mẹ, ba chỉ đứng lặng im nhìn mình. Thăm sâu trong mắt ba là cả một niềm tin sâu sắc dành cho mình.

Ngày mình trưởng thành về nước, mẹ ôm ấp vuốt ve, nắm tay nắm chân, nói đủ thứ chuyện, ba vẫn đứng đó lặng im rồi mỉm cười.

Hôm dọn nhà, mở tủ của ba ra mới biết ba giữ ngay ngăn từng cuốn sách của mình, dù chẳng bao giờ ba khen mình nhưng mình biết trong mắt ba mình là niềm tự hào của ba.

Ba rửa xe.

Ba thay nhớt.

Ba đóng tủ.

Ba thay bóng đèn.

Ba dán dép.

Ba sửa nhà.

Ba làm tất cả vì mình từ những điều to lớn đến những thứ nhỏ bé.

Đứa con nào cũng sẽ lớn lên trong tình yêu thương âm thầm của ba.

Nếu bên cạnh bạn vẫn tồn tại một người đàn ông trầm lặng mà bạn hay gọi là: BA Hãy quý trọng điều đó!

Mẹ

Vì tất cả những đứa con đều sẽ khôn lớn...

Tất cả chúng ta đều sẽ một lần rời khỏi vòng tay mẹ, để vấp ngã, để đón đau, để đứng dậy, để trải nghiệm vô vàn đắng cay cuộc đời.

Và ở ngoài kia, khi những ngọn đèn đường xanh đỏ không ngừng chớp tắt, khi người qua kẻ lại gọi nhau một tiếng người dung, khi lối về chẳng còn ai nâng bước. Ta có nhớ về gia đình - nơi mẹ vẫn chờ đợi, thứ tha.

Tình mẹ dành cho con sẽ trải dài suốt cả quãng đời mẹ sống, không hao hụt cũng chẳng đổi thay. Con trưởng thành, con vững vàng và bình yên, đó chính là hạnh phúc to lớn nơi mẹ.

Chỉ là hãy quay về nhà trước khi quá muộn. Quay về trước khi mắt mẹ nhòa.

Quay về trước khi lưng mẹ còng.

Quay về trước khi chân mẹ run.

Quay về để còn được thấy mẹ.

Quay về để ôm lấy những nhọc nhằn của mẹ.

Cuộc sống vô thường lắm, hãy quý trọng những phút giây có mẹ, những đứa con ơi!

Cà phê và rượu vang

Anh rất thích cà phê.

Ngay từ buổi đầu gặp gỡ đến ngày cuối cùng chia tay, trên bàn luôn là một tách cà phê.

Em đã quen với cái việc anh uống cà phê dù là anh đang vui hay khi anh giận dữ, mọi cuốn trôi trong câu chuyện tình của hai đứa đều có tách cà phê.

Hôm nay chúng ta gặp lại sau rất nhiều thăng trầm của thời gian, em ngồi đối diện anh, mọi thứ trong đôi mắt ấy sáng tựa gương soi vào hiện tại. Anh gọi một ly rượu vang đỏ, rồi chậm rãi nhìn em. Chúng ta đã chẳng nói gì.

Em nhìn anh.

Anh nhìn em.

Nắng chiều tắt, chúng ta đứng dậy, em bước ra khỏi cửa, anh đi sau bắt chọt kéo em vào lòng. Tim em như ngừng đập.

Anh thở hắt rồi hỏi: “Em có hạnh phúc không em?”

Em cố nín thở nói như lạc giọng: “Có, em hạnh phúc.”

“Anh biết rồi, anh xin lỗi.” Anh buông vai em rồi khẽ cười.

Ước gì anh biết em đã rất nhớ tách cà phê, cùng chàng trai có nụ cười của nắng hôm nào biết bao. Em thực sự chỉ hạnh phúc khi gần bên anh ấy.

Em yêu anh

Em yêu anh.

Yêu từ những điều nhỏ bé đến những điều to lớn.

Yêu những ngày nắng bên anh và cả những ngày mưa xa anh.

Yêu hôm qua, yêu hôm nay, yêu cả ngày mai.

Yêu trong từng câu nói, từng nụ cười, từng cái vuốt tóc, những lần dựa đầu mệt nhoài.

Yêu hết cả những tháng ngày chờ đợi cuối con đường vắng dù anh có ghé qua hay không.

Em yêu anh, điều đó đã được viết trong từng trang sách của em. Ngoài kia họ có nói gì đi nữa, em vẫn không thể ngừng yêu anh.

Hãy hứa vẫn sẽ thương em

Nếu không thể thức dậy bên nhau hãy hứa là anh sẽ mở lòn cửa sổ và hít thở thật sâu một ngày mới.

Nếu không thể bước đi cùng nhau hãy hứa là sẽ sống thật mạnh mẽ vì ước mơ anh đã chọn.

Nếu không thể trải qua mùa hè cùng nhau hãy hứa là anh sẽ mỉm cười thật nhiều khi nhớ về em.

Nếu không thể ôm lấy nhau hãy hứa anh sẽ không được cảm thấy cô độc, vẫn phải vững vàng lên nhé.

Nếu không thể ăn tối cùng nhau hãy hứa anh sẽ ăn thật ngon để luôn mạnh khỏe.

Và nếu cuộc đời chẳng mỉm cười cho tình yêu chúng ta hãy hứa rằng anh vẫn sẽ thương em có được không?

Ai cũng có một mùa hè

Càng đi xa em càng nhớ anh.

Nhớ phát điên lên được.

Mùa hè năm ấy, chúng ta cứ thế chân trần bước bên nhau, rong ruổi qua nhiều nơi, làm thật nhiều thứ cùng nhau.

Anh đã hát vào tai em vì chẳng muốn ai nghe thấy ngoài em.

Cõng em trên lưng rồi bảo rằng anh là người đàn ông may mắn nhất thế gian này.

Đêm về em áp má vào lưng anh thế là bình yên đi ngủ.

Vào mùa hè chẳng ai trong chúng ta đeo đồng hồ cả bởi vì ngày hay đêm có gì là quan trọng, có anh, có em, có cả mùa hè rực nắng.

Em yêu anh bằng tất cả những ngày thơ, vụng dại.

Em yêu anh từ những điều giản dị, ngốc nghếch của chúng ta.

Em yêu anh có mùa hè làm chúng.

Và rồi sau mùa hè năm ấy, anh không trở lại, em đã chờ đợi rất lâu, em không rõ giữa chúng ta là gì vào mùa xuân, có nghĩ về nhau vào mùa thu không hay đợi chờ ai vào mùa đông?

Chỉ biết em nhớ anh phát điên vào mùa hè... Cái mùa chẳng bao giờ trở lại trong lòng em nếu thiếu anh.

Chúng ta đều lớn lên

Đừng lo tất cả chúng ta đều phải lớn lên.

Có những vấp ngã rồi đứng dậy.

Trây xước đôi chút sẽ khiến ta mạnh mẽ.

Chẳng ai đi đến cuối đường mà không một lần rơi nước mắt.

Đừng lo tất cả mọi thứ đều sẽ có quả báo.

Hãy cứ sống cuộc đời mình hạnh phúc.

Đừng thù hận và hờn ghen quá nhiều.

Thất bại của người khác không phải là thành công của mình.

Đừng lo tất cả nhân loại đều có một người để chờ đợi.

Đôi khi người ấy đến rất trễ, làm chúng ta lóng ngóng cả một quãng đường xa.

Nhưng cứ tin vào câu chuyện cổ tích.

Tất cả nhân loại đều xứng đáng hạnh phúc.

Một ngày tồi tệ không cả nghĩa là cả cuộc đời u tối. Hãy nhắm mắt lại để được thấy bình minh lần nữa.

Em phải đi về đâu?

Và nếu tình yêu không dừng lại ở hai người cùng một lúc thì sẽ buồn lắm phải không anh?

Buồn khi phải đứng sau những vui buồn sướng khổ của cuộc đời anh.

Yêu một người không yêu mình là nỗi đau dai dẳng và buồn bã nhất mà em quyết định mang về cho mình.

Em thấy anh trong cả những tiếng nuối nức thành tiếng khi tuổi trẻ cứ thế trôi qua.

Em níu anh lại dù cả thế giới dường như đã lắc đầu chào thua tình yêu em dành cho anh.

Em yêu anh không lấy một gợn đắn đo, chỉ mong anh không bước quá xa em.

Và nếu ngày mai, anh bước đến yêu một người khác...

Hãy nói cho em biết em phải đi về đâu?

Yêu một người

Yêu một người là khi tự dung thấy người ta bệnh lại muốn mang hết cái bệnh đó vào người thay thế. Hay ít nhất có thể chia đôi để san sẻ.

Yêu một người là khi ta bỏ đi bớt tự tôn nơi suy nghĩ, chỉ cần cảm giác yên bình nơi một người.

Yêu một người là khi nụ cười của ai đó có quyền năng khiến ta sống sót mãnh liệt qua cả một ngày dài vô vọng.

Yêu một người là khi ta không quan tâm đến những lời bàn ra tán vào của thiên hạ. Chỉ cần người ta vui là tim ta đã rộn ràng không ngừng.

Yêu một người là khi ta từ bỏ những điều ích kỷ của bản thân mà mong người kia được hạnh phúc.

Yêu một người ai chẳng muốn nói ra, ai chẳng muốn được đáp lại vì nhân loại đến cuối cùng sẽ cần rất nhiều yêu thương để tồn tại.

Nếu nói ra rồi mất nhau mãi mãi, ta có đủ can đảm không?

Hà Nội - người yêu cũ

Nếu Sài Gòn là gã nhân tình sành điệu, tinh tế và đầy màu sắc thì chắc hẳn Hà Nội là người yêu cũ của một thời trẻ dại, ngây ngô và trong sáng nơi tôi.

Cảm giác khi tôi nghĩ về Hà Nội có chút gì đó nhẹ nhàng và xen phần mắc cỡ. Nhìn thấy nhà thờ lớn, nhìn thấy những ngõ nhỏ, nhìn thấy nụ cười Hà Nội lòng tôi rộn ràng thứ cảm xúc khó nói ra nhưng lại như muốn vỡ tung lồng ngực.

Quê tôi là ở Hà Nội.

Nhưng tôi sinh ra ở Sài Gòn.

Cả gia đình tôi nói tiếng Bắc, chỉ mình tôi trơ trọi nói tiếng Nam.

Tôi thích ăn tất cả các món nhà tôi nấu theo kiểu Bắc chỉ duy nhất tương ớt Bắc là tôi không ăn được.

Người ta bảo tôi là: “Người Hà Nội sống ở Sài Gòn.” Nghe cũng hay chứ bộ, tôi cũng thích như thế.

Vì coi Hà Nội như người yêu cũ mà anh người yêu này lại ít khi làm phiền, nên tôi không dám làm gì nhiều, tôi chỉ cảm nhận anh ấy vẫn luôn theo dõi tôi và nếu tôi quay về anh ấy vẫn ân cần yêu thương như một người bạn cũ để lòng tôi không áy náy.

Hà Nội trong lòng tôi đẹp ở mọi khía cạnh. Cái xấu nhất cũng sẽ được tìm tôi tô vẽ lại.

Nói gì nói, người yêu cũ mà... Ít khi nhắc tới nhưng lòng chưa từng lãng quên.

Hẹn Hà Nội tháng 10.

Ở lại bên em

Phải yêu nhau như thế nào để lòng mình không già cỗi hả anh?

Khi anh chỉ mãi mê theo từng chuyến đi, đến độ trở về ngủ bên em một đêm mà sáng nhìn ra cửa sổ anh đã thảng thốt kêu lên:

“Sài Gòn tối qua mưa hả em?”

Em nằm thừ nhìn anh như kẻ xa lạ, vừa giận vừa thương, em nói như thở dài.

“Sài Gòn mùa mưa rồi mà, đêm nào chẳng mưa.”

Anh quay sang ôm rồi gục đầu vào vai em khẽ nói:

“Em yêu anh vì cái gì chứ.”

Em vùng ra khỏi vòng tay anh:

“Chẳng yêu, ghét chết bỏ, chỉ thích ở đó xem anh già đi sẽ trở thành một kẻ như thế nào thôi.”

“Yêu và ghét là như nhau em biết không, nếu không quan tâm đến nhau thì chẳng yêu và nếu không quan tâm sâu sắc đến nhau thì càng không ghét.”

Em chẳng nói gì.

“Anh không đi đâu nữa cả, đã có lúc giữa những cuộc hành trình anh cảm thấy mình già cỗi, lòng trống rỗng và nhớ em vô cùng. Anh nghĩ mình nên quay về tìm em, sống hết những năm tháng này để mình được già đi từng ngày bên nhau. Anh cảm thấy bình yên đã đến với anh như thế.”

Em cũng chẳng đáp lại.

Nhìn ra cửa sổ, em cứ thế nước mắt lã lã.

Tôi qua, Sài Gòn mưa!

Hôm qua hẳn sẽ là những ngày rất cũ

Ngày xưa, nơi tôi sống ở Singapore cách xa trung tâm thành phố khoảng 18km. Mỗi sáng tôi phải bắt một chuyến xe buýt, đi xuyên qua rất nhiều đường cao tốc để đến trường.

Tôi về nơi đó lại càng âm u hơn, toàn là cây cối rậm rạp hai bên đường, nỗi lòng của một người xa nhà như tôi không ít lần tủi thân bật khóc khi rảo bước về nhà.

Cách nhà tôi 4 con đường, có một cậu bé du học sinh Việt Nam kém tôi ba tuổi. Tôi thương cậu bé ấy như em trai mình. Một người trong sáng, lành tính lúc nào cũng cười hiền queo.

Đã biết bao lần, cậu ấy quần sọt, áo thun, dép lười qua những con đường tối tăm, đôi chân run lên bần bật, tình thương lẫn áp nỗi sợ hãi chạy về phía nhà tôi chỉ vì một câu “status” trên “facebook” rằng tôi đang buồn.

Ngày hôm nay viết ra những dòng này và cả những năm tháng về sau tôi chắc sẽ không bao giờ quên hình ảnh cậu ấy vẫn luôn xuất hiện bình yên, chân thành trước cửa nhà tôi.

Câu chuyện của chúng tôi sẽ không bao giờ bắt đầu bằng nỗi buồn của tôi mà cậu ấy sẽ làm đủ trò để tôi vui mà quên đi rằng tôi đang rất buồn, chờ đến khi tôi mệt lả ngủ thiếp đi cậu ấy lại lặng lẽ cuộn mình ở ghế sofa phòng khách và sáng sớm luôn về nhà để kịp giờ đi học trước khi tôi thức giấc.

Có một hôm tôi quyết định mang gối ra phòng khách với cậu ấy, chúng tôi đã nói chuyện rất lâu về những hoài bão của bản thân, những dự định cho tương lai. Cả 2 đứa đều rất thích đi học nhưng có lẽ sẽ không đủ tiền để học cao hơn nữa.

Cậu: Em có thể có được cơ hội đi Úc.

Tôi: Vậy thì tốt cho em rồi.

Cậu: Em sang được thì nhất định tìm cách để chị sang cùng.

Tôi cười lớn: Rồi hai đứa sống bằng gì?

Cậu: Đi hái nho, vắt sữa bò kiếm tiền đi học cũng được mà chị.

Ước mơ ngây ngô của chúng tôi khép lại những năm tháng nhiều mộng mơ tại đất nước Singapore.

Trở về nước, chúng tôi lao vào làm việc, kiếm tiền.

Năm tháng qua đi rất nhanh, chúng tôi gặp lại nhau. Cậu ấy cao lớn hơn, đẹp trai hơn.

Chỉ vài ba câu trò chuyện, tôi biết người ngồi trước mặt tôi đã không phải là cậu bé năm xưa hay xuất hiện trước cửa nhà mỗi khi tôi buồn. Đó là một người đàn ông thành đạt, nhiều tham vọng vì lớn lên trong khổ cực nên sẽ làm mọi cách để có một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Lời nói có phần cay nghiệt, ánh mắt có phần tinh ranh, ngữ điệu có phần khách sáo.

Tôi bỗng thấy nhói trong lòng, bằng một cách tàn nhẫn nào đó, cuộc đời đã cướp mất cậu bé năm xưa của tôi. Biết đâu đây cậu ấy cũng đang nghĩ tương tự về tôi.

Tôi biết khi cuộc đời cuốn trôi, những đứa trẻ sẽ phải lớn lên.

Tùy vào con đường chúng đi, chúng có thể rất trong lành, có thể rất gai góc.

Chúng sẽ cười khoan khoái, cũng sẽ khóc nức nở.

Bước song hành cùng thời gian vô tâm, đến một ngày chẳng ai trong chúng còn trẻ.

Chúng tôi đứng dậy, ôm nhau chào tạm biệt.

Quay lưng, bất giác nước mắt lăn vội trên má tôi nóng hổi.

Đúng là, hôm nay đã khác.

Và hôm qua hẳn sẽ là những ngày rất cũ.

Anh đau lòng lắm

Sau những tháng năm tươi đẹp của chúng ta, em ra đi.

Có lẽ chúng ta còn quá trẻ để kìm nén những giận dữ, còn quá trẻ để nhường nhịn, cảm thông cho người kia và còn quá trẻ để giữ nhau lại. Anh đã rất đau lòng và mong em đừng hạnh phúc khi thiếu anh.

Năm tháng qua đi, hai đứa trẻ năm xưa lớn lên. Bạn bè anh cũng đôi lần vô tình nhắc tên em, anh chẳng biết thực lòng mình đang cảm thấy như thế nào nữa, chắc là anh không muốn biết quá nhiều về em.

Năm tháng lại qua đi, anh giờ đã là một người đàn ông trưởng thành. Đôi lần anh có cố tình nghĩ về chúng ta rồi mỉm cười, ngày ấy hồn nhiên quá, đến mắt nhau rồi mà cứ lúng túng chẳng biết phải làm sao.

Rồi mọi thứ trôi đi, tháng ngày trôi đi, em trôi đi.

Năm tháng nhất định chẳng dừng chân bao giờ, anh nhận được thiệp mời đám cưới của em trong hộp thư nhà anh vào một buổi sáng nhiều nắng. Nhìn vào tấm thiệp, anh khẽ nhói lòng bởi một cái tên rất quen được đặt ngay cạnh một cái tên xa lạ. Cuối cùng thì cũng có ngày này. Anh đã biết rất rõ lúc em quay lưng bước đi, để lại tất cả tuổi trẻ vụng dại của chúng ta phía sau.

Từng thương em như thế, anh sẽ đến trong ngày vui của em chứ, anh nhất định sẽ xuất hiện chững chạc, sẽ xuất hiện rất khác với cậu trai của 15 năm trước - người từng làm em phải khóc rất nhiều.

Và rồi quan khách vui vẻ trò chuyện, hoa tràn ngập khắp nơi. Em xuất hiện tay trong tay với vị hôn phu của mình. Vẫn nụ cười đó, anh đã không quên, nó thậm chí đến giờ phút này còn chẳng có chút ít phai nhạt trong anh. Em thật đẹp trong bộ lễ phục trắng tinh, có thể đâu đó bất chợt anh đã thấy niềm vui trong khóe mắt em, thứ niềm vui trọn vẹn, anh chưa từng một lần mang đến cho em.

Anh cứ lặng người nhìn theo từng bước chân em, bao nhiêu tháng năm ngây ngô ngày hôm qua bỗng ùa về, em đã từng ước một đám cưới đầy hoa, có đông đủ bạn bè và được tổ chức ở thánh đường. Em đã có tất cả, chỉ là người nghe điều ước của em năm ấy lại không phải là người đứng cạnh em hôm nay.

Em nhìn về phía anh, gật đầu mỉm cười như một lời chào sau rất nhiều năm xa cách.

Anh đã rất đau lòng nhưng mong em sống thật hạnh phúc khi thiếu anh.

Nếu anh muốn

Nếu anh muốn!

Chẳng núi non nào có thể cách ngăn.

Anh sẽ tìm em vào ngày mưa rất muộn.

Sáng tinh mơ sau những giấc mơ tàn.

Nếu anh muốn!

Có thể anh vứt bỏ tất cả, đôi chân trần chạy đến bên em,

Như thể nhân gian này ngày mai phải chết. Anh chỉ đến để nói yêu em.

Nếu anh muốn!

Sẽ chẳng có đâu bạn bè mỗi đêm.

Gác máy dừng vài ba cuộc hẹn.

Em đợi chờ có đến thời gian.

Nếu anh muốn!

Đừng hỏi là bao xa.

Vài giờ bay hay vài năm chia cách.

Em sẽ không nước mắt lã dài.

Nếu anh muốn!

Không thể là từ không tồn tại.

Nụ cười em là hạnh phúc muôn đời.

Anh sẽ đến nhất định là như thế.

Chẳng là vì... anh chưa muốn bên em.

Ai bán mà mua

Đôi khi em ước được yêu anh, được trở về những tháng ngày chúng ta dám làm tất cả mọi điều vì nhau. Sống bên anh dù chỉ là một buổi sáng mơ hồ của những hạnh phúc chưa kịp đặt tên.

Anh bảo là mãi mãi, em nhất định sẽ tin đó là mãi mãi.

Hôm qua chẳng thể quay lại, ngày mai thức giấc chúng ta ai cũng phải sống kiên cường.

Ai bán mà mua những đại khờ ngày xưa ấy. Ai bán mà mua những ước mơ vụng dại của chúng ta.

Thế nào là mất nhau - thế nào là rất đau?

Tường Vy là cô gái tôi rất yêu. Một cô gái bình thường, cận ba độ, rất hay ngủ muộn và than phiền về tất cả mọi việc. Tôi yêu Vy vì sự nồng nhiệt, tràn đầy nhựa sống nơi tâm hồn cô ấy, dù gặp khó khăn thế nào Vy cũng sẽ luôn tìm cách nhìn nó theo hướng rất lạc quan. Tôi yêu Vy vì cô ấy hay ôm lấy lưng tôi mỗi khi ngồi sau xe, tôi đơn giản cảm thấy rất bình yên. Tôi yêu Vy vì những buổi sáng sửa áo cho tôi và không quên đặt một nụ hôn tạm biệt trước khi tôi bước ra khỏi cửa.

Câu chuyện của tôi và Vy là như thế. Tiếp theo đó chúng tôi chia tay, một câu chuyện chia tay bình thường khi đoạn kết được định hình như điều sớm muộn. Tôi vẫn còn thương Vy rất nhiều, cũng vì cái rất nhiều ấy mà tôi buông tay Vy, dần vặt người phụ nữ mình yêu vì thứ tình yêu đã không còn tồn tại chẳng khác nào tự lấy dao cứa vào tim mình. Ngày Vy bước đi, tôi thấy hạnh phúc thật mơ hồ. Tất cả xúc cảm lúc đó là đau đớn và khó chịu.

Để giữ lòng mình vững vàng, tôi đã làm nhiều việc, tránh cho tâm trí nghĩ về Vy. Những tháng năm khó khăn và tan nát không vì thế mà buông tha tôi. Tôi hay tự hỏi lòng: “Có nỗi đau nào nhiều hơn như thế?”

Bạn Vy: Anh Phong, Vy bị tai nạn, đang nằm phòng cấp cứu khu C, anh đến ngay được không?

Chân tôi đan vào nhau, môi run lên cầm cập, hốt hải chạy vào bệnh viện. Sau vài giờ cấp cứu bác sĩ muốn theo dõi thêm vì Vy vẫn hôn mê sâu. Tôi ngồi đó, nhìn Vy nhắm nghiền mắt mà lòng nhói lên từng cơn. Chạm vào bàn tay Vy nóng hổi, tôi bỗng nhận ra ngày chúng tôi chia tay không

phải là ngày chúng tôi mất nhau và đó cũng không phải là nỗi đau thông thiết nhất.

Mà nếu ngày mai Vy không mở mắt thức dậy, ngày mai khi chúng tôi không còn nhìn thấy chung một bầu trời, hít thở chung bầu không khí, khi tôi chẳng thể nhìn thấy nụ cười của Vy mà chỉ có thể nhớ lại nó, khi nỗi lòng trong tôi quá lớn cũng không thể hạ cái tự tôn mà nhắn cho Vy rằng: “Anh nhớ em”, có lẽ đó mới chính là mất nhau, có lẽ đó mới là nỗi đau thực sự.

Nếu thật lòng rất thương một người, dẫu chẳng thể ở bên, ta vẫn mong bình yên ngự trị trong tim người đó. Để đôi khi đêm về nhìn xuống lòng đường ta biết người đó vẫn hạnh phúc đâu đó dưới những ngọn đèn xanh đỏ ngoài kia.

Chết đi đó mới là mất nhau - đó mới là nỗi đau. Còn lại thì vẫn sẽ vẹn nguyên. Đừng lo.

Tưởng rằng đã quên

Bảo thời gian vô tình chẳng sai bao giờ. Rơi vài dòng nước mắt vào cuộc tình bỏ ngõ thế mà 3 năm trôi qua cái vèo, khoảng thời gian tôi tự cho là khó khăn nhất trong cuộc đời của mình. Sau khi chia tay, tôi đã dành hẳn vài ngày chỉ để khóc, tôi âm ức, tôi ghen tuông, tôi đau đớn, tôi tức giận. Mọi thứ cảm xúc hỗn độn gom thành một khối to nằm trơ trơ trong lòng tôi.

Mấy tuần sau đó, tôi dành ra để nhớ anh ấy, có lẽ vì những thói quen với anh ấy trở nên quá nhiều nên việc tiếp tục sống một cuộc sống khác hẳn là không dễ dàng. Tôi sợ ai đó gọi tên anh ấy, tôi sợ những người bạn cũ vô tình buông những câu hỏi vô tâm. Tôi sợ tất cả những điều quen thuộc.

Mấy tháng sau đó, tôi lao vào công việc để không cảm thấy mình cô đơn. Tôi vẫn thương anh ấy rất nhiều, chỉ là tôi không dám nghĩ đến nữa.

Tôi chẳng yêu ai, mọi thứ tình cảm đều dừng lại từ khi chưa kịp bắt đầu.

Thời gian trôi qua, tôi thay đổi nhiều, mọi thứ giờ khác lắm với ngày xưa, tôi cứng cõi hơn.

Tôi cũng quên anh ấy. Mọi thứ xưa cũ đều mờ nhạt. Tôi cũng chẳng hình dung tôi và anh ấy đã từng yêu nhau thế nào, chia tay thế nào. Tôi hẳn đã quên anh ấy.

Tôi bắt đầu mở lòng yêu người khác vì vốn dĩ cuộc đời chẳng đợi chờ ai. Mọi thứ tuy không quá tha thiết nhưng cũng khiến tôi vui phần nào.

Ngày tôi ôm lấy người yêu mới, lòng tôi như vỡ nát bởi những hình ảnh về anh ấy đan xen xiết chặt tìm tôi. Tôi bật khóc. Lòng tôi bao năm qua thật ra vẫn thế, chỉ là làm sao sống mãi với những đồ vỡ nên tôi vùng dậy đi tiếp. Thời gian dài lê thê đến thê. Tôi tưởng rằng đã quên.

Thế mà...

Mặt nạ

Em quay lưng mang mặt nạ màu xanh

Màu lá cũ chi đùa vui với gió

Màu cây cỏ ngủ vùi nơi phố nhỏ

Màu đôi gian vờ vĩnh tiếng em cười.

Anh lặng im cầm mặt nạ màu nâu

Màu của đất ôn tồn nhiều sâu sắc
Màu của phút quay đi đau đớn nhất
Màu của anh anh giữ cho riêng mình.
Cô ấy khóc dưới mặt nạ màu đen
Màu em vốn không nhìn sâu hiểu thấu
Màu em biết rằng nơi anh còn thiếu
Màu nhớ thương gạt bước lối em về.
Khi em bỏ chiếc mặt nạ màu xanh
Và em thấy anh cầm tay cô ấy
Chiều buông xuống hoàng hôn xa lẻ bước
Cả đời em phải mang mặt nạ cười.

Gần bằng ngày xưa

Hôm nay em nhận lại một ít thứ gọi nhớ đến anh. Những gì còn lại sau một tình yêu mà cả hai chúng ta đều không ai dám giữ: Đó là kỉ vật.

Anh thì sợ thấy nụ cười em trên tấm hình hai đứa chụp chung.

Em thì sợ thây nét chữ anh trên lá thư đầu anh viết cho em.

Đề rồi sau ngần ấy tháng ngày nổi trôi, em nhận về nguyên vẹn - kỉ vật. Quá khứ làm gì có tội, chuyện trây xước là do tự tay ta cào xé rồi đổ lỗi cho cuộc đời bất công, đổ lỗi cho cái duyên vô phận khiến những người tưởng chừng yêu nhau lắm lại chia tay.

Hôm nay, ngồi đây nhìn lại chúng ta ngày xưa qua những kỉ vật này, em thấy đến được đây đã là hạnh phúc lắm rồi, em có cả một hoài niệm để nhớ về, có cả một trái tim hằn vết để tự hào.

Có vài người sau anh, họ vô ý giẫm lên vết thương cũ. Em chỉ cười chào họ bước đi, yêu thương chân thành trong nhịp sông xoay vòng quá nhanh này thật mong manh anh ạ.

Đôi khi em thèm nhìn một nụ cười giản dị từ anh. Đôi khi em muốn anh ôm chặt vai em giữa những ngón ngang phức tạp này.

Đôi khi em mong sống với anh một ngày như xưa để em thấy nốt lặn nơi trái tim em.

Đôi khi em ước chúng ta đừng rẽ... về hai hướng xa xôi.

Thời gian là kẻ tàn nhẫn, nó xóa mờ mọi nỗi nhớ, nó che lấp mọi niềm đau, nó luôn cố chứng minh chỉ có nó là bất diệt chứ không phải là tình yêu. Rõ ràng, cuộc sống trôi đi, chúng ta từ bỏ rất nhiều thói quen về nhau, từ bỏ vô số những tiềm thức thân thương.

Anh sống cuộc sống anh bên đó nặng chan hòa, gió ghêu ngao. Em sống cuộc sông em bên này, mưa tha thiết, mây miên man.

Ừ thì... Là câu chuyện ngày xưa nhắc lại và kỉ vật có quyền lực gợi nhớ yêu thương.

Em vẫn thương anh - gần bằng ngày xưa.

Một và duy nhất

Anh và em vừa bước qua thời kì đẹp đẽ của tình yêu.

Anh và em vừa tự bước qua cái giới hạn do chính chúng ta dựng lên.

Với anh, em chỉ là Một hay vẫn là Duy Nhất?

Em không nghe tiếng mình khóc, chỉ biết nước chảy rát má, môi run theo nhịp thở còn miệng nghẹn đắng cái mùi mà từ thuở hàn vi em gọi là mùi cũ nát.

Khi em là Duy Nhất

Thì có nghĩa em là duy nhất về mọi thứ trong cuộc sống anh dẫu tập nập.

Khi em là Một

Thì có nghĩa em sẽ phải nhọc lòng chia sẻ những tập nập trong cuộc sống anh.

Em không còn được vỗ ngực tự hào vì có anh trọn vẹn.

Những niềm vui anh đến từ nhiều lí do khác nữa chứ không riêng gì nụ cười em.

Những nỗi buồn anh có hơn một người để chia sẻ chứ không còn mãi tìm về bờ vai em trù mến.

Cuộc sống anh nhiều màu sắc hơn, nhiều đến nỗi sắc màu yêu thương của em bị mờ nhạt và cũ kĩ hẳn.

Vô hình khi em nhìn về cuộc sống anh, em đều phải nhìn xuyên qua khoảng cách băng lạnh buốt tim.

Em đã bước qua mưa để thương nắng.

Bước qua nắng để yêu anh... Vậy mà!

Cũng như máy móc càng cũ kĩ càng kêu to, kêu thống thiết.

Yêu anh qua mấy mùa không biết đã thành cũ kĩ trong nhau chưa?

Nếu anh muốn buông tay em. Hãy nói chân thành và nhẹ nhàng như khi anh đến.

Để em tự mình đứng dậy, bước đi và mãi là Duy Nhất.

Cứ nhắm mắt yêu em

Cứ nhắm mắt yêu em, vũ trụ bao la vốn dĩ cần những yêu thương như vậy vì nếu không tạo hóa đã cho mỗi người một tình cầu mà sống, mà cô đơn, mà duyên phận chỉ là truyền thuyết chưa chắc được kể.

Cứ nhắm mắt yêu em, ai cũng có một quá khứ, chúng ta sẽ chỉ đếm ngày hạnh phúc từ phút giây này và em chỉ cần anh cho tất cả những điều duy nhất.

Cứ nhắm mắt yêu em, trần gian này muôn lối, biết đâu được mắt còn ngày sau, đừng đo lường những thiệt hơn hư ảo, chỉ cần là anh, là em, là chúng ta như bây giờ.

Cứ nhắm mắt yêu em, thiên hạ là một cộng đồng to lớn hay vô tình xen lẫn lộn ong tiếng ve bên những cuộc tình bất chợt lóe màu hạnh phúc, chỉ cần biết có nhau là đủ.

Cứ nhắm mắt yêu em, đại dương xanh và bầu trời cao là nơi em sống với tình yêu kì diệu, là nơi những người yêu nhau sẽ được bên nhau.

Cứ nhắm mắt yêu em, sẽ không ai hứa, em không nhuộm màu cũ kỹ, anh cũng chẳng nhuộm màu ó hoen. Nếu bước song song hãy nắm tay em, nếu bước qua nhau hãy ôm em.

Cứ nhắm mắt yêu em, anh là điều đặc biệt duy nhất hiện hữu nơi thực tại em, khiến em một lần nữa tin rằng cô tích có thật.

Cứ nhắm mắt yêu em, dù cho mất nhau ngày sau thì những điều em yêu quý em sẽ vẫn mãi yêu quý.

Cứ nhắm mắt yêu em... hãy để tình yêu là mù quáng như nó vốn dĩ...

Cứ nhắm mắt yêu em... còn em, dù-mở-mắt-vẫn-thấy-tim-loạn-nhip-yêu-anh.

“Bỗng dưng, anh hết yêu em”

Nếu một sáng mai thức giấc anh bỗng cảm thấy hết yêu em. Anh sẽ làm gì?

Anh sẽ vẫn lừa dối chúng ta và đi tiếp con đường này cùng em?

Anh sẽ vẫn ở bên em như một thói quen?

Anh sẽ vẫn làm tròn bổn phận của mình để không gây đau đớn nào cho em?

Anh sẽ vẫn tiếp tục cuộc sống này vì chữ “nghĩa” khi chữ “tình” đã rớt ròi?

Hay...

Anh sẽ nói với em rằng: “Bồ bồng dung, anh hết yêu em”.

Chẳng có gì là mãi mãi anh ạ, em hiểu thấu đáo những quy luật khắc nghiệt đó.

Thế nên, dù một ngày nào anh có đến bên em mà nói rằng: “Bồ bồng dung, anh hết yêu em” thì em cũng sẽ đau đớn lặng im mà buông tay anh.

Khi tình yêu bị bão hòa, anh sẽ quên những nhớ thương. Việc có em trong cuộc sống anh là việc rất rõ ràng và đương nhiên. Những điều mà khi xưa chúng ta khao khát ở nhau lại là nguyên nhân gây nhầm lẫn.

Em biết anh còn thương em nhiều - chỉ là “bồ bồng dung, anh hết yêu em” mà thôi.

Thế nên, khi bây giờ đây, khi những đêm lặng tiếng gió lay, khi những xao động còn nguyên lành trong chúng ta, em mong anh hãy cho đi những yêu thương ấy từng chút một, nhẹ nhàng và từ tốn.

Đừng ôm lấy em ghì xiết, hãy ôm em vừa vặn.

Để nếu có ngày “bồ bồng dung, anh hết yêu em”, em đã có đầy đủ hành trang cho đoạn đường độc bước phía trước, để tất cả những kí ức về anh được ngủ sâu, để yêu thương trở thành thấu hiểu.

Và chúng ta sẽ bình yên.

Yêu xa

Sau mùa hè...

Anh lên đường trở về với đất nước xa xôi phía bên kia bầu trời.

Tiền anh ra sân bay, hai đứa đứng lặng thinh nhìn nhau mà chẳng biết nói gì cả, nhìn dòng người lướt qua, anh ghì xiết tay em như một lời động viên em hãy vững lòng.

Yêu xa, cả hai cần ở nhau hơn cả một niềm tin.

Yêu xa, cả hai cần ở nhau hơn cả sự thấu hiểu.

Yêu xa, cả hai cần ở nhau hơn cả lòng nhẫn nại.

Yêu xa, nỗi nhớ cứ thế dài như quãng đường bay, vô tận và mênh mông.

Anh ôm em, chỉ dặn giữ gìn sức khỏe. Rồi bước đi.

Được đoạn em chạy theo, chẳng khóc gì cả, nước mắt cứ thế chảy thành dòng, lao vào ghì chặt vai anh, ướt cả một bên áo.

Anh ôm mặt em, bảo chỉ chớp mắt là anh sẽ lại về. Em nức nở như trẻ lên ba.

Bỗng nhiên em muốn bé thành tí hon, chui vào va li đi cùng anh.

Bỗng nhiên em muốn mọc cánh bay theo anh lên tận bầu trời kia.

Bỗng nhiên em muốn đủ thứ để được ở cạnh anh.

Lúc nào cũng kết thúc như vậy.

Đưa quẹt vôi nước mắt kéo va li bước đi, chẳng dám ngoảnh lại.

Đưa đứng thần thờ, trong đầu đếm xem còn bao nhiêu ngày nữa lại ra sân bay.

Và đến một ngày... ta mang lòng yêu một kẻ xa lạ

Tôi không thể nhớ nổi lần cuối cùng tôi mang lòng yêu một kẻ xa lạ là lúc nào.

Nhưng tôi lại nhớ rất rõ cái cảm giác ấy.

Ngớ ngẩn.

Tôi rất hay cười một mình, đọc tin nhắn cũng cười, xem sách cũng cười, lái xe một mình cũng cười. Hình ảnh của người ấy tràn ngập trong đầu tôi, tôi không thể nghĩ được điều gì khác. Tôi thấy mình rõ ràng rất ngớ ngẩn.

Đứng ngồi không yên.

Tôi không thể ngồi yên một chỗ quá lâu, tôi căng đầy năng lượng, tôi phải luôn nghĩ cách làm cái này cái kia, tay chân cứ như thừa thãi, nghĩ đến người ấy là lòng tôi lại nôn nao khó tả.

Hóa điên.

Tôi thực sự đã từng có lúc nghĩ mình hóa điên. Khi tự nhiên nhớ một người cuồng dại, nhớ đến độ lòng nhói, tim đau. Nhớ nhiều mà dù cách nhau một vòng trái đất tôi cũng nguyện chạy chân đất đi tìm. Rời nửa đêm

thức giắc lại chẳng biết đang tỉnh hay mơ, tôi như kẻ điên rơi xuống từ tầng mây thứ chín rồi đi lang thang, lạc lối chốn nhân gian này.

Bao dung.

Tôi nghĩ ai lúc yêu cũng đầy tràn lòng bao dung. Khi đã có một người yêu mình, thì tự khắc tình yêu đang hiện hữu ấy dễ dàng lan tỏa đến những người xung quanh, cảm thấy ai cũng đáng yêu. Tôi ít giận hờn, cáu gắt, sẵn sàng giúp đỡ, vui vẻ cho đi. Đơn giản vì tôi cảm thấy tôi đã rất may mắn.

Trẻ con.

Tôi không quan tâm nhiều đến chuyện đúng sai. Tôi nhiều xúc cảm, dễ cười, dễ khóc và sống rất vô tư. Nghĩ về một người, biết người ấy đang cùng mình chung bước, tôi vững lòng ngộ nghệ ca hát. Tôi chẳng sợ gì cả, một cái xiết tay là cả một bình yên quay về.

Yêu một người là giây phút lòng ta sang trang mới, hiểu thêm về thứ xúc cảm thiêng liêng dành cho một kẻ xa lạ.

Khi ta ngẫm thỏa thuận với bản thân sẽ hi sinh những thói quen thường ngày vì hạnh phúc của họ.

Khi những ích kỷ trong ta chẳng mãnh liệt như xưa mà thay vào đó là sự trưởng thành, trách nhiệm và biết tôn trọng người khác.

Khi ta biết rõ lòng mình muốn đi cùng một người - đến suốt cuộc đời này.

Em nên biết

Em nên biết - Sài Gòn đã vào mùa mưa, anh không cần một cái áo mưa để khỏi ướt mà anh cần em cạnh bên để cùng ướt vai.

Em nên biết - Yêu một người rất khó. Nó cần rất nhiều những câu hỏi, nó cần một lời hứa cho chính bản thân để quyết định đến bên một người xa lạ.

Em nên biết - Giữ một người càng khó hơn. Nó là rất nhiều những thăng trầm, nó là những lần bỏ đi rồi quay về, nó là thứ tha, là bao dung, là nhân nại.

Em nên biết - Anh yêu em nhiều bao nhiêu, chẳng phải để em yêu lại anh nhiều bấy nhiêu mà là để em hiểu những cố gắng của anh cho tình yêu chúng ta.

Em nên biết - Đôi khi em cần ngồi xuống lại bên anh, để chúng ta có thời gian chạm vào nhau, thời gian nhìn thấy nhau và cảm nhận sự tồn tại của người kia.

Em nên biết - Có những nỗi đau không bao giờ em thấy, nó chìm sâu vào da thịt anh, âm ỉ và dai dẳng.

Em nên biết - Nếu em ngừng cố gắng thì tất cả những thứ anh làm cũng sẽ hóa vô vọng, rồi thì cô tích ngàn đời sẽ không được viết tiếp.

Em nên biết - Chúng ta đang đứng cùng nhau dưới một bầu trời. Yêu thương anh cho về một hướng nên nó rất bao la.

Anh nghe được một điều rất hay rằng: Tình yêu không phải là một lần hạnh phúc mà nó là một cuộc hành trình gồm thêm cả những đón đầu để hạnh phúc có nhau được tròn trịa.

Điều cuối cùng anh muốn nói cùng em là:

Em nên biết - Anh yêu em nhưng không có nghĩa anh sẽ ở lại mãi mãi đâu em, Tình yêu dạy anh biết bao dung nhưng cuộc sống sẽ dạy anh biết bước tiếp.

Ai rồi cũng khác

Tôi gặp Minh vào mùa hè ngay con đường cao tốc nơi xe tôi bị hư, xe Minh cũng bị hư.

Ấn tượng đầu tiên là tôi đã hơi choáng ngợp với chàng trai có mái tóc bông bênh đi ngược hướng nắng đến bên tôi:

“Xe em làm sao à?”

Năm ấy tôi hai mươi tuổi và mọi chuyện giữa chúng tôi đã bắt đầu bằng câu hỏi đó của Minh.

... Minh bảo tôi giẫm lên chân Minh rồi cùng ra biển như thế tôi sẽ không đạp phải những vỏ ốc làm rách chân nhưng thật ra lúc đó tôi thích vô cùng cảm giác đứng thật gần Minh, áp má vào ngực Minh, nhìn hoàng hôn trôi tuột phía bên kia khơi xa.

Minh luôn thức dậy sớm hơn tôi, pha một tách cà phê mang vào phòng, mỉm cười và hôn lên trán tôi. Mùi cà phê đó ám ảnh tôi về Minh rất lâu sau đó.

Minh thích được ôm từ phía sau, còn tôi thì yêu phía đằng sau của Minh đến tận cùng những mê đắm. Những lúc Minh vui hay những khi Minh buồn, tôi đều sẽ đến để ôm. Minh từ phía sau, có thể Minh sẽ chẳng nói gì nhưng tôi chắc Minh đã rất bình yên.

Minh bảo tôi cứ hét thật lớn những lúc yêu lòng, những khi chán nản và khi cảm thấy bản thân nhỏ bé. Vì khi mình nghe được tiếng mình là khi mình biết mình vẫn đang tồn tại. Còn nếu tôi vẫn không nghe thấy, Minh sẽ ở cạnh bên để nghe giùm.

Minh rất hay lau nước mắt cho tôi, Minh bảo cái giọt nước bé tí ấy lăn trên má tôi khiến Minh đau lòng lắm nên khóc cũng được nhưng Minh sẽ lau hết.

Minh là một chàng trai đơn giản, ấm áp và ngọt ngào. Cách Minh yêu, cách Minh đón nhận tình yêu chân thành tuyệt đối.

Minh nhận được giấy báo đi du học. Cầm tờ giấy trên tay tôi và Minh cứ mừng mừng tủi tủi, mừng cho tương lai sáng lạn của Minh, tủi cho mỗi tình chỉ vừa mới bắt đầu của chúng tôi đã vội chia xa.

Hôm ấy ở phi trường tôi đã không khóc nhưng Minh quạt vội nước mắt xoa đầu tôi.

Minh: “Hè rồi anh lại về nhé.”

Hè năm ấy Minh tham gia vào một hội nhóm từ thiện để gây quỹ cho trẻ em có hoàn cảnh không may mắn. Minh không về.

Tôi hôm đó tôi với Minh đã nói với nhau rất nhiều điều.

Tôi: Thật lòng anh không nhớ em à?

Minh: ...

Tôi: Ngần ấy tháng ngày anh không nhớ một chút nào sao?

Minh: ...

Tôi: Vậy là chỉ mình em cảm thấy, mình em đau khổ. Lúc nào anh cũng im lặng.

Minh: Nhớ một người nói ra có hết nhớ đâu em. Mỗi sáng anh thức dậy vui vẻ và tự nhủ với lòng hãy sống thật tốt. Mỗi ngày như vậy là anh thấy mình bước gần về phía em một bước, nỗi nhớ dành cho em cũng giảm dần. Để rồi có một ngày anh quay về được ngay sát bên em thì em hãy hiểu rằng anh đã nhớ em nhiều như thế nào.

Tôi: ...

Ba năm trôi qua như một cái chớp mắt. Cái ngày Minh từng từng đứng trước mặt tôi cũng đến. Vẫn là chàng trai năm ấy của tôi, không chút hư hao, nếu khác chỉ là nét già dặn phủ lấp gương mặt thơ sinh của Minh.

Minh xoa đầu tôi bảo:

“Anh về rồi, sẽ ở bên em cả mùa hè này.”

Những tưởng mùa hè sẽ rất vui nếu Minh không hay nóng nảy, gắt gỏng và bảo thủ. Ngày tháng vừa qua, tôi hiểu Minh phải đương đầu với nhiều thứ, cuộc sống cuộn trôi. Minh gồng mình bước qua những khó khăn. Minh dần phải thay đổi để thích nghi.

Minh bây giờ chẳng còn ám áp từ tôn như ngày xưa. Tôi vốn dĩ vẫn chấp nhận điều đó chỉ là khoảng cách địa lí vừa được rút gọn thì khoảng cách giữa trái tim tôi đến trái tim Minh lại xa vời vợi.

Minh bước đằng trước. Tôi bước theo sau.

Vẫn là từ phía sau yêu thương nhưng có lẽ đã không còn có thể như mùa hè năm ấy.

Minh ơi, có còn ở đó không?

Tôi mơ hồ nhận ra: “Đau hơn sự phản bội đó chính là sự thay đổi. Ai rồi cũng khác!”

Hamlet Trương

Lời ngỏ

Gửi những người thương,

Để tôi kể cho bạn nghe câu chuyện về một cậu bé và ước mơ. Có một cậu bé nặng gần 90kg, nhưng lại thích làm ca sĩ - một nghề mà đòi hỏi rất nhiều những yếu tố bên ngoài lẫn nội lực bên trong. Vốn không phải là con nhà làm nghệ thuật nên cậu bé không biết phải bắt đầu từ đâu, cậu nhìn thấy sân khấu với một khoảng cách xa ơi là xa.

Cậu bé nghĩ, để đến một nơi người ta cần phải có phương tiện và những chiếc cầu. Lúc đó cậu chỉ có một giọng hát yếu ớt, mỏng dính, nên cậu nghĩ cậu cần phải có: Bài hát. Vậy là cậu tập sáng tác nhạc một cách tự nhiên nhất, đó là nghe nhạc và bắt chước cấu trúc bài hát rồi sáng tạo những giai điệu của mình. Năm cậu học lớp mười một cậu có trong tay bài hát trọn vẹn đầu tiên, đó là bài “Giống anh nhưng không phải là anh”. Cậu đi học hát, cậu giảm cân gần 30kg...

Cậu tìm thấy chiếc cầu đầu tiên: Làm cộng tác viên báo chí. Cậu làm công việc này từ lúc không biết gì đến khi cậu có rất nhiều mối quan hệ với nhiều người trong giới nghệ thuật. Rồi nhờ đó cậu tìm thấy chiếc cầu thứ hai: Công ty giải trí. Cậu làm việc ở công ty giải trí với nhiều vai trò từ biên tập chương trình, điều phối chương trình đến việc đưa những ca khúc của mình cho ca sĩ hát. Cứ vậy từ từ từng bước một, sau bảy năm trời cậu bé đã bước lên sân khấu lần đầu tiên và hát bài hát do chính mình sáng tác. Đó là một con đường dài, dài đến nỗi cậu bé - là tôi - không còn muốn kể nhiều nữa. Giây phút tôi chạm đến ước mơ của mình, cũng là lúc tôi buộc mình phải suy nghĩ: Mình có thực sự cần phải là một ca sĩ?

Có nhiều hạnh phúc mà mang vác mãi cũng trở thành gánh nặng. Những nỗi buồn khi mình quá chậm chân trong khi những người bạn cùng tuổi khác bắt đầu từ sớm và đã thành công, những nỗi ghen tị khi mình thua kém bạn bè dù mình cũng có những khả năng nhất định, những nỗi chán chường vì chờ đợi đôi khi không dễ chịu cho mấy! Và cả những thất vọng khi nhận ra mình đang bị thao túng chỉ vì mình đề người khác thấy được ước mơ.

Rồi tôi dừng lại.

Tôi nghĩ, nếu tôi không là một ca sĩ tôi có thể là một người làm truyền thông vì tôi đã viết rất nhiều trong bảy năm qua. Bộ sưu tập của tôi có đến hàng ngàn bài báo lưu lại những cuộc phỏng vấn với rất nhiều ngôi sao Việt Nam.

Nếu tôi không là một ca sĩ, tôi có thể là một người soạn nhạc! Tôi sẽ gửi cho những giọng ca tuyệt vời những bài hát mà tôi tâm đắc nhất!

Nếu tôi không là một ca sĩ, tôi sẽ viết thêm nhiều sách cho bạn đọc! Đã là cuốn thứ năm rồi và chưa có dấu hiệu dừng lại...

Tôi có thể dẫn chương trình Radio cho bạn nghe trước khi ngủ...

Tôi có thể làm người dẫn chương trình truyền hình, cũng vui phết!

Chỉ cần không nhất quyết phải làm ca sĩ, thì tôi có hàng chục con đường thênh thang khác để bước. Chính lúc “buông” sự cố chấp với ước mơ đó, tôi lại tìm thấy chính mình và bắt đầu có nhiều sân khấu hơn để hát. Tôi mơ hồ hiểu, hóa ra bảy, tám năm trôi qua không phải là thời gian để thực hiện ước mơ ca sĩ, mà là thời gian để rèn luyện kỹ năng. Khi đã có kỹ năng, nếu may mắn thì nó sẽ trở thành tài năng, tất cả kỹ năng - tài năng sẽ bảo vệ cuộc sống của bạn.

Tôi hôm nay với suy nghĩ rất khác đó có thể sẽ làm cậu bé “tôi” năm xưa thất vọng - cái cậu bé mà “bằng mọi giá phải làm ca sĩ” ấy, cậu bé mà chỉ cần không tập trung theo đuổi một ước mơ ca sĩ duy nhất thì sẽ cảm thấy mình như thất bại hoàn toàn ấy... Nhưng ại rồi cũng khác. Con người phải lớn lên và thay đổi dù có khi họ phải mất rất nhiều thời gian để nhận ra điều ấy.

Tôi đang sống những tháng ngày thanh xuân hạnh phúc nhất: Làm những gì mình thích!

Mỗi lần bước ra sân khấu, ngoài việc cảm ơn Tổ nghề, tôi còn phải cảm ơn chính bản thân mình vì có lẽ mình đã may mắn bước ra khỏi vòng suy nghĩ cạn kiệt để không mất quá nhiều thời gian. Mọi quan tâm duy nhất của tôi hiện tại là bằng những công việc của mình, những ca khúc tôi hát hay những cuốn sách tôi viết, có thể mang lại cảm hứng cho những người trẻ, sưởi ấm và đi cùng họ qua những bão giông của công cuộc trưởng thành. Có thể nhiều năm nữa tôi vẫn chỉ là một nghệ sĩ nhỏ bé nghèo ngao hát những câu ngớ ngẩn, nhưng trong đường đua của tôi với chính tôi ngày hôm qua, thực sự đã khác rất nhiều.

Cuốn sách này là món quà cũng như lời cầu chúc của tôi dành cho bạn!

Tôi chúc bạn “rời cũng khác”, cũng tức là chúc bạn sẽ biết mình phải làm gì với cuộc đời mình bên cạnh những ước mơ thuở nhỏ. Suy cho cùng, so với “muốn mà không được” hay “có rồi lại mất” thì “không còn muốn một thứ gì đó nữa” vẫn dễ chịu hơn, và tự khắc, bạn lại có nhiều hơn!

Thương!

Hamlet Trương.

Thân nhưng không thương

Người để thân đã ít, lại còn phải xét chuyện thân - thương?

Từ bé đến lớn, mỗi dịp lễ Tết là y như rằng nhà tôi có rất nhiều đồ. Tết Trung Thu nhiều bánh, Giáng Sinh nhiều lịch, Tết âm lịch nhiều bia. Đồ của người ta biểu bố tội nhiều vô số kể, mỗi người một ít, góp lại thành nhiều. Hiện tại, bố tôi gần về hưu, quà cáp ít dần đều, mọi thứ ít dần đều.

Dĩ nhiên nhà tôi chả ai để ý những chuyện đó, nhưng tôi hay đùa lời, kiểu ôi xời ơi, Tết này chả có bìa thùng đem bán nữa rồi! Và may mắn thay, vì chả bao giờ ai trong nhà này đặt sự chú ý vào những đồ ngoài thân đó, nên khi chúng ra đi, cũng chả ai buồn.

Tôi thấy bố tôi có ông bạn già gần nhà, hay ngồi nhậu nhẹt kê lê này nọ. Ngày xưa có lần trường bắt đóng tiền học mà tôi quên không xin, đến trưa quàng quàng lên thì bố đã đi làm. Bố tôi kêu qua nhà chú T, nói chú đưa đi, tôi ông đưa lại. Trong bụng tôi nghĩ, chắc hai ông thân nhau lắm đây, sao bạn bố nhiều thế mà khi cần lúc nào cũng chỉ muốn nhờ vài người thân nhất. Mơ hồ trong tôi tự hiểu rằng, “thân”, cũng có nhiều loại.

“Thân”, là chỉ những mối quan hệ qua thời gian lâu ngày đã trở thành quen thuộc, và một số quy tắc ứng xử thỉnh thoảng có thể được châm chước xóa nhòa nếu đôi bên dễ tính.

“Thương”, là cảm giác quý mến, muốn quan tâm đến đối tượng đó và mạng đến cho họ niềm vui, chia sẻ lợi ích không cần lý do và không cần điều kiện.

Chúng ta có rất nhiều người “thân”, cũng có nhiều “người thương”, cũng có nhiều người “thân” nhưng không “thương”.

Bạn sẽ bảo tôi ôi cái ông này lại huyền thuyên, chia nhỏ khái niệm ra để làm gì, được gì cơ chứ!?

Nhưng bạn thân mến, khi bạn càng nhìn nhận mọi thứ rõ ràng, bạn sẽ bớt tổn thương hơn nhiều lắm.

Có lần tôi qua nhà đón cô bạn thân xuống nhà mình chơi. Nhà tôi thì xa trung tâm Sài Gòn gần bốn mươi lăm phút chạy xe, chở bạn xuống, ăn uống no nê xong tội sinh ra làm biếng. Mỗi khi lười đón đưa ai, tôi sẽ gửi tiền taxi cho họ để họ về.

Về lý, bạn tôi đi xe taxi mát mẻ thoải mái, tôi thì không phải ra nắng hay phí sức chạy đi chạy về. Một công đôi chuyện.

Nhưng về tình thì như vậy là không hay, cho thấy sự thiêu tình tẻ, không hết lòng. Quả thật là cô bạn tôi cô ấy “ghim”, có mấy lần nhắc lại vẫn cảm thấy giận. Vì đã có nhiều lần cô ấy giúp tôi chạy ra chạy vào giữa nhà tôi và trung tâm Sài Gòn, mà cô có than năng, có than mệt bao giờ đâu?

Cũng có đôi khi, tôi thấy vài người bạn đi với nhau. Nhưng theo quan sát của tôi, họ vốn dĩ không phải là những người cùng một tuýp. Thậm chí có người chẳng ưa gì nhau, nhưng buồn quá, cô đơn quá, nên đi chung đại chợ có tụ. Mà đời này hễ làm cái gì cho “có tụ”, thì nó đều trật quẻ và chẳng đi tới đâu.

Giống những người thứ gì cũng có, chỉ là không có hạnh phúc.

Tôi quan niệm, tình bạn cũng cần say mê.

Một mối quan hệ không có sự say mê là một mối quan hệ chết. Nhiều khi công nhận mình “mê” bạn thì ngại, nhưng sự thật là tình bạn kháng khí là nhờ mê lẫn nhau, cái gì cũng muốn nói, thứ gì cũng muốn sẻ chia. Giống như người mẹ có đứa con rồi, thì suốt ngày chỉ muốn ôm con.

Hay những cậu bé tìm được món đồ chơi mơ ước bao lâu, sẽ giữ cạnh cả ngày.

Bạn bè cũng vậy.

Hồi xưa có khi chúng tôi đi lang thang ngoài đường ngày Tết như dỏ hơi, chúng tôi coi hai bộ phim liên tục vào suất chiếu cuối cùng và rạp chỉ có vài người. Nói chung chúng tôi làm mọi thứ điên rồ nhất, miễn là có nhau thì mọi thứ trở thành hợp lý.

Có những câu chuyện có thể nói mãi đến vài năm,

Những nơi chốn nhắc mãi đến vài năm,

Và những người tình nào của mỗi người gây đau khổ thế nào đều hiện lên trán mỗi đi nhắc lại.

Phải thương nhau, thì mới có thể lắng nghe và ghi nhớ...

Tình thân thương đó, phân biệt sớm chừng nào thì hay chừng đó. Bởi lẽ cuộc đời không quá dài, để chúng ta dành thời gian cho những người không xứng đáng.

Những người thân rất thương không nói lời mà biết chắc rằng khi đã buông ra thì không bao giờ vết thương có thể lành trong lòng bạn mình.

Những người thân rất thương biết đâu là điểm dừng, cho mọi thứ.

Những người thân rất thương không mang cái tôi quá lớn vào câu chuyện chung, không đòi hỏi người thân phải xem mình là ông này bà nọ, không hàm hồ nghĩ rằng tình bạn là sự ban phát.

Những người thân rất thương muốn biết chuyện gì xảy ra với bạn, muốn nâng đỡ bạn, muốn dành cho bạn điều mà họ tin rằng sẽ làm bạn hạnh phúc.

Họ cho bạn thứ mà họ không tùy tiện trao tặng người dung.

Họ nghe được điều xảy ra trong tim bạn, dù bạn chưa nói.

Họ tin rằng bạn xuất sắc trong cuộc đời của bạn, trong điều bạn làm, dù kết quả có như thế nào.

Có lẽ tôi đã làm bạn chạnh lòng, bởi có khi lúc này nhìn lại, bạn không biết mình còn có bao nhiêu người.

Như vậy, xác định một tình thân không thể đo bằng năm tháng, mà đo bằng cái “thương” mình dành cho họ. Cái thương đó thì tính bằng hiểu và chấp nhận. Cứ nghĩ đơn giản, như những người tình, có khi họ chẳng làm gì cho ta, nhưng ta cũng vẫn muốn ở cạnh và yêu thương họ. Tình thân cũng tựa tựa vậy, họ chẳng làm gì cho ta cả, nhưng chính trong lúc ta ở cạnh họ, đã thấy mình bình an và thanh thản lắm. Còn khi ở cạnh, mà ta bất an, ta không muốn nghe họ nói những lời buồn, ta ngán ngẩm khuôn mặt, ta không thích đụng chạm, không muốn hỏi han, tựa đùa không thấy vui... thì ta nên tự hiểu rằng có lẽ tình cảm đã đến điểm chết. Chỉ có hai lựa chọn, một là cho nhau thời gian để bảo toàn năng lượng, hai là hẹn lại ngàn sau.

Tình thân thương là vô biên. Nhưng đó chỉ khi là tình ruột thịt. Còn những tình cảm còn lại, không khéo thì đều trở thành thứ có hạn kỳ. Nhất là

khi một trong hai bắt đầu có dấu hiệu trân trọng cái tôi của mình hơn tất cả, hoặc nhân danh tình thân để phớt lờ những quy tắc xử sự nhằm tôn hại lợi ích của nhau, hay đơn giản hơn là không còn thăng thán được với nhau nữa.

Thỉnh thoảng chúng ta sẽ than trời, sao đều là người lớn, đều tự tin vào trí thông minh của mình, vậy mà giữ một người bên cạnh lâu dài cũng không thể làm được? Vì sao tha thứ cho kẻ thù thì dễ, mà tha thứ cho bạn thân lại khó gấp ngàn lần?

Bởi chúng ta không phải là thánh, tim không đủ rộng để chịu thấu mãi những lời buồn.

Mỗi người có một cái hó

Tôi vẫn thường hay gọi người mình yêu mà không có được họ là một “cái hó”. Cái hó này nằm giữa lòng mình.

Đó là người mà khi ta tưởng mình quên lãng đã lâu, thế mà chỉ cần người đó hiện diện đâu đó trong bầu không khí ta đang thở, cũng khiến tim bồi hồi.

Đó là cảm giác thật chặt lồng ngực, dấu chỉ là một tấm hình cũ, với nụ cười mà giờ có lẽ đã đổi màu.

Đó là người mà dẫu sau này ta có yêu và nắm tay một người khác thì khi đi ngang qua họ vẫn không thể ngăn mình ngoái lại nhìn theo.

Đó là người mà ta không ngừng tự hỏi bao lâu nay họ đã sống như thế nào khi không có ta bên cạnh? Ta tự dằn vặt vì sao không có ta mà họ vẫn sống vui vẻ bình thường? Còn ta nụ cười dù không muôn cứ từ từ thay bằng nước mắt...

Là kẻ mà hình ảnh của họ ám ảnh ta trong từng khuôn mặt. Có khi ta sắp yêu một người rồi đấy! Thế mà lại rụt rè vì sao người này cứ giống họ ở một điểm gì đấy. Và nếu ta lại yêu một người giống như họ, ta sẽ như đọc lại một cuốn sách, có đọc bao nhiêu lần cũng đã biết trước kết cục mất rồi...

Là kẻ mà có khi họ tìm ta chỉ với mục đích khóa lấp cô đơn của họ, mà ta vẫn ở đó, vẫn vì họ không chút ngại ngùng.

Một kẻ nói những lời vô nghĩa, mà ta nghe thấy vui hơn bao giờ hết.

Một kẻ mà những lời khuyên của họ ta răm rắp tin và nghe theo, trong khi đó cũng là lời mà lũ bạn thân thường nói nhưng ta bỏ ngoài tai.

Một kẻ khiến ta bỏ sạch những thói quen đã từng có. Vì họ, ta không dám nấu lại một món ăn họ thích, không thể đụng tay vào ô bánh kem... Và nếu không có bạn bè, tuyệt nhiên không dám đi lại con đường cũ.

Một kẻ mà có khi họ đối xử với ta không ra gì, giẫm đạp lên tự trọng của ta, mang ta ra khỏi thế giới của mình và bỏ mặc ta ở đó, một mình...

Một kẻ ta có thể chấp nhận tất cả, không vụ lợi, chỉ để đổi lấy một lần tựa vai cạnh bên yên ả.

Kẻ làm ta không còn khiếp sợ thế giới nữa, bất cứ nỗi đau nào xảy đến mà ta cảm giác ta còn họ sau lưng ta đều không sợ nữa.

Ừ, mỗi người có một cái hố, cứ đi loang quanh với bao nhiêu người cũng còn vẹn nguyên trong lòng một cái hố.

Cái hố mà chỉ có thể bước quanh, không thể bước qua.

Nỗi đau chỉ có thể trải qua, không thể bỏ qua...

Nghe tin ai đó chết

Một năm trước, buổi sáng mẹ tôi vào báo tôi: “Cậu Tư chết rồi!”. Tôi đơ ra một vài giây, rồi tôi hỏi tại sao. Mẹ lại bảo: “Không biết! Đang đứng trước cửa thì đồ gục xuống ôm tim rồi qua đời.”

Thấm thoát đã một năm...

Hôm qua nữa, nghe cậu bạn kể cái cô gái trợ giảng trên một trung tâm dạy học mà tôi từng học sau một ngày uống rượu, hôm nay cũng đã qua đời đột ngột. Sáng sớm anh bạn trai qua nhà, thấy cô đã tím ngắt. Cô gái sống trên Sài Gòn một mình, với một con mèo...

Ông thầy giáo nhà ngay sát bên nhà tôi, ban sáng còn nói chuyện với bà ngoại tôi đôi câu, đến chiều đã đột quy rồi ra đi luôn trong tối đó. Đám ma diễn ra sát bên tai tôi vài đêm sau đó, kèn trống đánh bên tai tôi nhiều tháng sau đó...

Thật ra tôi tin rằng chính bản thân tôi và bạn, không phải đợi đến khi nghe tin ai đó chết mới thấy quý sự sống. Đó là một mô tuýp nhắc nhở quá quen thuộc trên môi nhiều người trong suốt những năm tháng cũ. Cứ thỉnh thoảng bạn lại thấy người ta nhắc thế, trên truyền hình, hoặc trong một bộ phim nào đấy.

Cho nên khi tôi nghe tin ai đó chết, tôi vẫn sống hằng ngày bằng tất cả những gì tôi có, và tôi cảm thấy...

Tôi chưa thực sự sống với những gì tôi có.

Nghe thật mâu thuẫn... Nhưng chuyện là vậy...

Trong lúc tôi tìm những bức ảnh minh họa cho cuốn sách mới, tôi lục tung mọi “folder” hình. Sau đó tôi thấy hình những người bạn cũ. Tôi bật cười thích thú. Tôi mang ảnh họ ra, “photoshop” cho lung linh rồi gửi tặng trên “wall facebook” của họ. Sau đó, tôi tắt máy đã là 23:00, và tôi quên đi hẳn mục đích ban đầu của tôi là gì. Công việc đó buộc phải dời qua sáng

hôm sau trong khi lẽ ra nó phải xong ngay trong đêm vì mắt tôi đã díp lại, không còn đủ tỉnh táo.

Tôi đi ngủ lúc 23:00, đến mãi 00:30 tôi vẫn chưa chợp mắt. Đầu tôi cứ nghĩ đến tôi còn chưa làm xong việc gì, album nhạc mới còn thiếu bài nào, có nên đổi bài không, ai phối nhạc Ballad hay hơn v.v... Sau đó tôi ngủ quên, nhưng tôi biết là muộn hơn nhiều lắm.

Trong lúc tôi chạy xe, tôi cứ nghĩ miên man. Chợt nhớ có một tin nhắn chưa gửi. Để tiết kiệm thời gian, tôi vừa đi vừa nhìn đường vừa nhắn tin. Rồi khi tôi nhìn lên, tôi suýt va phải một cái ụ to bên đường. Sau đó tôi còn cười tự nhủ mình may mắn.

Tôi nghe một bài đọc. Bài đọc rất hay, giọng đọc rất hay. Nhưng tôi cứ thắc mắc, sao tôi không nhớ gì nhiều. Sau đó, tôi mới phát hiện mình nghe một chút xong rồi lại để ý nghĩ trong đầu kéo đi. Rồi lại tập trung nghe một chút. Rồi lại bị kéo đi. Nên nhiều khi tôi nghe bài, đọc sách mà khi nghe, đọc lại cứ thấy như mới. Bởi tôi có tập trung được để nhớ đâu?

Tôi chưa có bữa ăn nào mà không suy nghĩ đến những chuyện khác.

Bỗng dưng tôi thấy mình đánh mất hiện tại, dẫu tôi đang sống trong nó...

Ngày xưa, thầy tôi bảo có những đứa bé bị bệnh đao. Suốt ngày chúng cứ cười và làm những gì chúng thích. Ba mẹ có thể đau lòng, nhưng thật ra là họ không biết rằng đứa con đó của họ đang hạnh phúc. Hãy nhìn bé cười, trong sáng, ngây ngô, không một chút bận lòng. Đó chẳng phải là đỉnh cao của cuộc đời này hay sao?

Có những khi chúng ta sống, mà không khác gì đang trôi.

Chúng ta cứ trôi đi, lênh bênh như lục bình. Chúng ta nhìn nhưng không thấy. Chúng ta thấy nhưng không cảm giác. Chúng ta cảm giác nhưng không thấu, hoặc thậm chí đã thấu vẫn không hạnh động. “Internet” cứ mang hàng nghìn thông tin bổ ích có, vớ vẩn cố đổ vào đầu chúng ta hàng ngày, chúng ta quá tải trong việc sàng lọc và mặc kệ mọi thứ. Những giá trị thật - ảo cứ thế mà đan xen, chông chéo...

Khi tôi nghe tin ai đó chết. Bỗng dung tôi lạnh toát cả người. Tôi sợ chết. Nỗi sợ chết ập về, ám ảnh. Nhưng đó giống như một cú tát thật đau, để tôi bừng tỉnh ngay giữa thực tại này. Tôi bắt đầu ghi lên bằng trắng những việc mình sẽ làm trong ngày, rồi làm cho bằng được. Tôi bắt đầu ngó qua trái, nhìn sang phải. Ủ, góc đường đó có những gì mà hằng ngày tôi không thấy. Kia, tôi dám nói lời chúc mừng sinh nhật dẫu trước đó rất ghét phải sên súa với bạn bè thân. Tôi không còn trách quá khứ đã đánh mất những gì. Tôi uống trà và cảm nhận hương vị của nó dẫu trước đó với tôi một trăm loại trà chỉ có một mùi.

Tận hưởng hiện tại, mở rộng giác quan, tô đậm hiện tại... Hãy làm đi khi bạn vẫn còn đang khỏe mạnh và được sống. Cái chết như người thầy nghiêm khắc, rớt trong bài kiểm tra của ông thì vĩnh viễn không thể làm lại...

Chợt nhớ câu chuyện một người bị một con hổ rượt rớt xuống vách núi. Anh ta giữ thân mình lại bằng một dây leo yếu ớt, bên dưới là vực thẳm. Dây leo sắp đứt, hổ đói sắp vồ, vực sâu thăm thẳm. Bỗng anh ta thấy có một nhánh dâu dại mọc gần đó. Anh đưa tay, cắn trái dâu, nhắm mắt và mỉm cười: “Ngọt quá!”

Ai mà không phải chết? Nhưng biết sống thì không có nhiều người.

Nghe tin ai đó chết không chỉ làm bạn trân trọng hiện tại. Mà còn phải tiếp xúc sâu sắc với những giá trị mà nó mang đến nữa...

Cúp máy ngủ ngon!

Hôm qua ngồi nói chuyện điện thoại với một người chị xong thì chị ấy bảo: “Đấy! Nói chuyện với mày xong tao với mày cúp máy ngủ ngon, chẳng lo nghĩ gì nhiều...”

Chị làm tôi giật mình với câu nói “cúp máy ngủ ngon”.

Bạn biết không, nói chuyện điện thoại với một người xong mà bạn có thể cúp máy ngủ ngon thật ra không dễ như mình tưởng! Trong một vài câu chuyện, bạn sẽ không ngừng lo lắng, không biết mình có nói hớ hênh cái gì không hoặc là có đang bị dụ dỗ cái gì không. Tôi còn biết nhiều người gài cả chế độ ghi âm tự động vào máy, để có gì sau này còn bằng chứng để “tố” nhau.

Dùng một phút để rà soát lại, trong đời bạn có bao nhiêu người mà bạn có thể “cúp máy ngủ ngon” như thế?

Cái đũa mình ghét

Luôn có một đũa mình ghét trong cuộc đời. Mình không biết tại sao từ khi số phận để cho hai đũa biết nhau, mình đã ghét nó đến như vậy!

Mình với nó không hề liên quan nhưng mình không thích nó hơn mình điều gì.

Làm kiểm tra mình không cần điểm cao, nhưng phải cao hơn nó.

Đi chơi chung, xe mình phải đẹp hơn xe nó.

Bố mình phải làm chức cao hơn bố nó.

Bồ mình phải đẹp hơn bồ nó (*dù chỉ là mình tự nghĩ vậy!*)

Khi ra trường mình muốn mình làm việc ngon hơn nó, kiếm tiền nhiều hơn nó.

Chuyện gì của nó mình cũng muôn biết, để đoán xem nó đang làm gì, để xem mình phải làm gì, để vượt xa nó, cho nó ngửi khói...

Ấy vậy mà...

Khi cái đũa mình ghét gặp rủi ro, tự dung mình chùng dạ. Cái đũa mình ghét có khi cũng mệt mỗi khi cứ phải tranh đấu vô nghĩa với mình, nó bảo nó không muốn nữa, tha cho nó đi.

Cái đũa mình ghét đâu có biết...

Dù mang tiếng ghét, nhưng nó là động lực để mình phát triển, mình giỏi hơn. Cái đũa mình ghét nó giống một người bạn đồng hành đi bên cạnh, nó nhìn sang mình, mình nhìn sang nó cùng đi tới.

Ghét là ghét vậy thôi, nó đau, mình cũng không cảm được nước mắt...

Người yêu mình hay người mình yêu?

Chọn người yêu mình, hay chạy theo người mình yêu?

Người ta vẫn hay khuyên hãy chọn lấy người yêu mình, để có một cuộc đời an yên về sau không lo nghĩ. Nhưng có lẽ thỉnh thoảng ta cũng nên mừng tượng trước cảnh mình sẽ thức dậy bên cạnh một người mà mình không có gì để đam mê. Ta không thích mùi tóc, không nhớ những gì từ cơ thể họ. Ta không hứng thú làm cho họ một tách cà phê, không muôn chuyện trò quá nhiều vì không có nhiều đề tài chung để nói. Ta quên việc tự chăm sóc mình, vì không có một người đủ để ta muôn đẹp, muôn giỏi hơn mỗi ngày vì họ.

Thế nên đừng hỏi vì sao người ta cứ chạy theo người làm mình đau khổ, và vô tâm với những tình yêu ràng buộc không mong muốn.

Ngay trong nỗi đau vì một người khiến mình say mê, cũng đã hạnh phúc gặp mấy lần việc ở cạnh một người mình không có cảm giác...

Tiền bối

Một hôm đẹp trời, tôi lướt “Facebook” và tình cờ thấy một dòng “status” bực mình của một người anh “lão làng” trong ngành giải trí. Anh than thở: “Bọn trẻ bây giờ... láo quá!”. Khi đọc được dòng chữ ấy, tôi cảm thấy rất buồn. Cái buồn đầu tiên là dành cho người anh của mình chắc đã phải chịu một cơn tức không dễ gì quên, cái buồn sau sâu sắc hơn thì dành cho người trẻ nào đó đã cư xử có lẽ là chưa phải phép.

Tôi chợt nhớ những ngày mình còn ấp ủ ước mơ ca sĩ. Tôi làm nhiều việc phía sau cánh gà trong gần bảy năm, gặp hầu hết những ngôi sao ca nhạc Việt Nam đương thời, và chứng kiến nhiều màn trình diễn công phu của họ. Tôi cho rằng bằng việc quan sát như vậy, có lẽ đã đủ để trở nên vững vàng để tôi bước lên sân khấu. Ngày đầu tiên “ra mắt”, tôi đã tự mình quyết định mọi thứ, từ việc xuất hiện ra sao, trả lời phỏng vấn của MC thế nào, bỏ ngoài tai những lời nói của đàn anh, đàn chị trong công ty.

Hôm đó tôi vẫn hát bình thường. Nhưng tôi đứng sai vị trí đẹp nhất trên sân khấu mà lẽ ra tôi nên hỏi một người anh chuyên về việc đó.

Hôm đó tôi vẫn hát bình thường. Nhưng tôi giao lưu dài dòng lấn sang giờ diễn của ca sĩ tiếp theo khiến khán giả chẳng buồn nghe, họ la ó.

Hôm đó tôi vẫn hát bình thường. Nhưng tôi lóng ngóng tay chân trong khi lẽ ra tôi có thể tham khảo từ anh đạo diễn sân khấu những động tác phù hợp.

Tôi có toàn bộ những “tiền bối” hơn chục năm trong nghề xung quanh, vậy mà tôi bước ra sân khấu vụng về và thất bại. Đêm đó tôi về mất ngủ, tôi lập tức nhắn tin xin lỗi những người anh của mình, hứa rằng mình sẽ không bao giờ ngu dốt như vậy lần nào nữa. Tôi thậm chí cảm ơn bài học chua cay đó đã thức tỉnh đứa trẻ cọng lâu năm trong mình, để sau này lớn lên mình sẽ không phải học lại nó lần nào nữa.

Có một điều cần phải công nhận, đó chính là những người trẻ bây giờ ngày càng giỏi. Người trẻ sau này có lợi thế về các phương tiện thông tin, công cụ hỗ trợ cũng tân tiến vượt bậc, cho nên họ có sự phát triển tài năng cũng nhanh gấp mấy lần thời trước. Chưa hết, những “bê phông” trên truyền hình như các chương trình thi thố ca nhạc hay các chương trình thực tế cũng thường xuyên “bom” vào làng giải trí ngày một nhiều ca sĩ hơn. Có những bạn trẻ ca hát miệt mài bao nhiêu năm không ai biết, nhờ chương trình truyền hình, một đêm bỗng hóa “ngôi sao”.

Và ngộ nhận bắt đầu...

Thành công luôn có mặt trái của nó, nhất là nó làm tô đậm thêm cái tôi vốn dĩ đã đậm sẵn từ trước của một người nghệ sĩ trẻ. Cái tôi lớn tướng nên người trẻ không còn nhìn thấy gì khác ngoài mình, không còn quan tâm được đến cảm xúc của ai khác ngoài mình, thêm phần áp lực vì khi nổi tiếng thì công việc nhiều lên khiến họ ngày càng thay đổi.

Tôi không phải là một người già hay giàu kinh nghiệm sống gì cho cam, nhưng tôi cũng lớn lên từng ngày và cũng có cách tích góp “vốn liếng” trải đời của riêng mình nên tôi rất hiểu cảm giác đó. Tôi cũng từng gặp nhiều người trẻ, họ không có thói quen nói xin chào, họ bước đi trong tư thế ngẩng cao đầu dù đôi khi đó là nơi không cần phải trịch thượng đến thế! Tôi không dám phán xét, nhất là khi tôi vẫn chưa làm được gì cho đất nước, cho gia đình nhưng tôi tin rằng nếu chúng ta không tôn trọng một “tiền bối” đúng mực, chúng ta sẽ mất nhiều thứ lắm!

Trong bộ phim “Đấu trường sinh tử 2” chuyển thể từ tiểu thuyết nổi tiếng cùng tên, khi phải tham gia vào cuộc chiến sinh tử, nhân vật chính của chúng ta buộc phải lựa chọn những người tham gia đội cho mình để cùng chiến đấu. Phía quân địch, họ lựa chọn những người trẻ mạnh khỏe, dẻo dai. Còn phía nhân vật chính, cô gái chỉ chọn vào đội của mình những người già. Thế mà chính những người già đó, họ lại giải quyết câu hỏi lớn của cuộc chiến, khám phá bí mật chủ chốt cho sự giải thoát và thậm chí một người trong đó còn chấp nhận hy sinh mạng sống để những người trẻ đi nhanh hơn.

Gặp một “tiền bối”, giống như gặp một kho vàng. Chỉ có điều, bạn phải có chiếc chìa khóa phù hợp. Chiếc chìa khóa đó có thể là sự lễ phép, có thể là sự cởi mở. Và điều trái tim tôi luôn mách bảo khi gặp một người đi trước quyền năng, đó chính là họ luôn sẵn sàng chia sẻ kinh nghiệm với bạn nếu được hỏi. Bởi họ luôn bắt gặp đâu đó hình ảnh của mình ngày xưa bên trong bạn.

Tôi đã từng cho rằng mình có thể làm được mọi thứ! (*ngông cuồng đến vậy đấy!*). Và thực tế luôn chứng minh cho tôi điều ngược lại. Đột nhiên tôi nhận ra mình chưa bao giờ tồn tại biệt lập, mà luôn phải gắn bó với một hay một vài người. Khi đã nhận ra điều đó, tôi chợt thấy mọi thứ sẽ nhẹ nhàng biết bao nếu chúng ta có thể được học từ những người đi trước. Ai đó từng nói, cuộc đời này không đủ dài để tự bạn học hết mọi bài học. Có những bài học dẫn đến tổn thương vĩnh viễn, có những bài học phải trả bằng tiền, bằng máu... Và không phải ai cũng có đủ một dung lượng trái tim lớn để chứa đựng những niềm đau ấy. Để an toàn cho chính mình, tôi khuyên bạn nên “tiết kiệm vấp ngã”. Tại sao “vấp ngã” mà cũng phải “tiết kiệm”? Khái niệm thú vị này có nghĩa là bạn sẽ không phải tự mình vấp ngã quá nhiều lần để học những bài học, mà hãy lựa chọn học chúng qua những người đã vấp ngã trước đó. Chính những “tiền bối” này sẽ cho bạn biết con đường chính xác để vượt qua gian nan, đến gần với thành công mà không phải đánh đổi bằng mồ hôi nước mắt.

Một “tiền bối” khi trải qua một khoảng thời gian quá dài trong nghề, thứ mà họ tích góp không chỉ có những kinh nghiệm tốt đẹp. Cho nên, việc chúng ta gồng mình lên để chứng tỏ mình đang “có thời”, hay có những hành động không lễ phép nhằm mục đích phô trương tài năng thì đối với họ cũng chỉ là trò con nít. “Tiền bối” khi cần vẫn có thể ra tay dạy cho chúng ta những bài học chua chát.

Mối quan hệ “tiền bối - hậu bối” sẽ luôn tốt đẹp, nếu một trong hai bên thực sự biết nghĩ cho đối phương. Sự lễ phép, tôn trọng người đi trước là điều cực kỳ có lợi cho một người trẻ. Điều đó bảo vệ bạn an toàn trên con đường thực hiện ước mơ, giữ mọi thứ cảm xúc nằm ở trạng thái cân bằng. Rồi một ngày nào đó những “hậu bối” này sẽ trở thành “tiền bối”, ngày hôm nay họ đã hiểu và tôn trọng đồng nghiệp, thì họ cũng sẽ nhìn đàn em sau mình với con mắt thiện cảm, chân tình hơn.

Đừng bao giờ xem thường những người lớn hơn, họ đã từng trẻ, còn chúng ta thì chưa từng già...

Bóng trắng

Một con khỉ dạo chơi trong rừng, chợt nó nhìn thấy ánh trăng đang vàng rực dưới hồ nước. Nó cảm thấy vô cùng yêu thích và muốn giữ lấy ánh trăng này. Nó lao xuống hồ, vớt lấy vớt để. Nhưng không được, ánh trăng cứ tan ra rồi lại tụ về tròn đầy dưới nước, và mãi mãi nó cũng không vớt được trăng...

Tôi chợt nhớ câu chuyện này, nhớ con khỉ vô vọng trong đó nhưng không cảm thấy buồn, chỉ là chút cô đơn. Tôi mở cửa, gió lùa qua tóc, cảm giác mát mẻ đến lạ kì, thứ bình yên mà suốt những tháng ngày qua chưa bao giờ tôi có được. Câu chuyện khỉ vớt trăng làm tôi chợt thấy tình yêu có nhiều lúc như bóng trăng. Mình biết rõ là nó sáng rực ở đâu đó quanh đây, nhưng để chạm được đến thì đôi chân phải bước cả một quãng đường dài đến hụt hơi.

Tôi nhớ nụ cười.

Mấy lần gặp tôi em đều cười như vậy. Một “bóng trăng” của riêng tôi, đã giấu, đã cất bấy lâu nay... Ai chẳng có một “bóng trăng” cho mình, thậm chí ngay cả khi họ đang ở trong một mối quan hệ khác. Điều tôi nói có lẽ sẽ làm tổn thương nhiều người, nhưng hãy thừa nhận đi! Có những hình ảnh còn đọng lại mãi ở đáy lòng...

Tôi còn nhớ hồi học cấp ba, lớp của người tôi thích nằm phía bên kia hành lang. Chiều tan học nào tôi cũng chạy ra khỏi lớp thật nhanh, vừa đi vừa hát nghêu ngao “Người ấy đâu rồi? Người ấy đâu rồi?”. Đến khi đụng mặt, mới thôi hát ca mà yên tâm ra về. Suốt thời đi học chẳng ai biết, tôi không hé môi nửa lời về “bóng trăng” của tôi. Nghĩ lại tôi thấy thật thú vị! Cảm giác ngắm “trăng” một mình, thích lắm!...

Giờ tôi sẽ viết tiếp đoạn kết của câu chuyện “Khỉ vớt trăng”...

Con khi con yót ánh trăng một hội một là người, nó ngồi bệt xuống bên cạnh mặt hồ. Mắt nó nhìn trăng, thấy yêu trăng lắm! Và cứ thế nó ngắm trăng đến gần nửa đêm. Chợt thấy bụng đói, nó bèn đi tìm trái cây để ăn, trái cây cần cho nó sống. Trăng thì vẫn ở đấy, thỉnh thoảng yêu lòng, khi vẫn tìm về với trăng...

Bạn và tôi phải biết, “bóng trăng” không thể nuôi cho con khi sống qua ngày. Thứ nuôi sống nó là trái cây, dù nó có muốn công nhận hay không. Một “bóng trăng”, có thể làm bạn mê đắm, sẵn sàng lao theo khi xuất hiện, nhìn ngắm và trân quý nó như báu vật. Thì nó cũng có thể rời bạn đi, vì nó vốn không là của riêng bạn. Một ngàn lời nói ngọt ngào qua điện thoại, một trăm tin nhắn “Anh ngủ ngoan!” hay “Nice day anh!” cũng không thể sánh bằng một cái nắm tay, một chiếc hôn có thật khi lòng tôi chọi vui nhất. Nên con khi dù rất thương trăng, vẫn phải ngậm ngùi để trăng sống cuộc đời tỏa sáng của nó.

Như câu hát thiếu nhi mà lại làm tôi đau lòng khôn xiết:

“Bông hoa này là của chung”...

Anh ấy, cô ấy và đóa hoa vô hình

Anh ấy

Mùa đông về ngang qua ngõ, cái nét đông phảng phất khi cuối thu lả lùng, xao xác. Anh ấy đang tự huyên hoặc chăng? Sài Gòn chỉ có hai mùa mưa nắng, làm gì có đông sớm thu tàn...

Ở cái xưởng mộc này, suốt ngày anh chỉ nghe tiếng đục đẽo. Anh từ thuở bé đã khát khao lắm nên những pho tượng hoàn mỹ, cái đam mê ấy lả lùng thôi thúc anh làm tất cả những gì có được cho ước ao của mình. Vì thế cho nên khi đã có trong tay một xưởng mộc do chính mình làm chủ, anh vẫn tham gia quá trình đục đẽo không ngừng cùng các nhân công. Anh hay

cười. Tỉnh thoảng cũng hay bực mình vô cớ. Mấy lần anh ức chế, muốn đưa tay đập tan tất cả. Ấy thế rồi lại đứng lên cặm cụi từng ngày với ước mơ của mình. Anh đang làm thợ mộc, anh đeo cho anh những bức tượng đẹp, cũng là tự đeo khắc cho mình những thứ không thể tách rời như máu thịt...

Cô ấy

Cô gặp anh vào một buổi chiều nhạt nắng, Ly cà phê như đắng nghét khi cô cố nhét vào đầu mình những ý tưởng về một tình yêu trọn vẹn đầu tiên. Cô nhiều lần thất bại trong chuyện tình cảm, và ánh nhìn anh hôm nay làm cô cảm thấy giật mình vì mọi thứ sao lại đến bất ngờ.

Đời là vậy! Thứ gì cô chẳng muốn có, chúng cứ lũ lượt kéo đến, còn những thứ mà cô muốn giữ, chúng lại cứ lần lượt bỏ cô ra đi. Nặng tâm trạng của cô trước những chuyện tình yêu bây giờ thờ ơ lắm. Cô chấp nhận anh, cô chỉ đặt vào anh một nửa niềm tin. Khi cô chưa chắc chắn mình đã thuộc về anh cả tâm hồn lẫn thể xác, cô vẫn chỉ nhìn anh bằng nửa con mắt mà thôi.

Anh có cả một xưởng mộc trong tay, nếu cùng anh chung sống, cô sẽ có trong tay người đeo nên những bức tượng đẹp đẽ nhất. Và biết đâu, cô sẽ có một bức tượng anh tặng riêng mình.

Ngày đó khi cô đoán anh sẽ tỏ tình. Cô liền nói: “Em đồng ý!”

Anh rất mừng, trong đầu lên cả một danh sách dài những thứ phải mua cho ngày cưới. Rồi cô thở dài một cái đánh thượt, phán vào mặt anh câu: “Mà anh này, anh có phải là một thằng đàn ông vợ vẫn không?”

Dĩ nhiên anh không phải! Dù bây giờ ánh mắt yêu thương anh trao quá vội vàng.

“Anh biết tình cảm trong anh không vợ vẫn”. “Đừng hoa mỹ, chỉ là em không muốn mất thời gian...”

Anh ngậm ngùi, nhìn cái tuổi nó đang dần đuổi cái xuân...

Anh ấy

Anh không tài nào xác định được cô đang dành cho anh thứ tình cảm gì. Hời hợt, dối trá, hay là sâu đậm nhưng giấu bên trong một sự lạnh lùng đáng khâm phục. Anh không thể gần cô mà không thôi đuôi theo suy nghĩ cô gái này liệu có phải là người mình nên yêu?

Anh đang tạc một bức tượng nữ thần.

Đẹp lắm!

Đẹp như cô vậy

Vì anh đã chọn cô là nữ thần của anh

Còn cô?

Khi nào cô quyết định chọn anh là nô lệ của cô?

Anh hút một hơi thuốc dài, thả khói vào không trung đan thành làn mây trắng. Lòng nhớ về cô như một đám mây trời xinh đẹp, cứ trôi trên đầu, mà anh không bao giờ ôm lấy được....

Cô ấy

Cô đang về lại nhà mình ở một nơi xa Sài Gòn. Nhẹ nhàng, lãng đãng đếm lá thu rơi rụng. Cô chán cái cảnh cứ ngồi sau lưng anh e ấp rồi, cô muốn mình phải trở được anh bằng những điều khác cơ.

Mà cô có cần trời!

Anh đã tự đâm đầu vào và chết gí trong vũng lầy mang tên cô rồi còn gì! Chợt buồn, cô nhắn tin cho anh: “Minh chia tay đi anh!”. Anh đang ngồi với bạn, có chút xiu nhíu mày, anh trả lời: “Em có nhớ làm không? Anh đã nói yêu em bao giờ...”

Và chiều đó, lá bay bay...

Cô mỉm cười về nhà...

Đóa hoa vô hình

Anh tặc tượng. Nước mắt anh rơi lã chã như mưa rào cuối hạ. Anh lại tự huyễn hoặc mình. Sài Gòn làm gì có mùa hạ, mùa đông...

Cô đi xem phim với một anh nào đấy ngoài đường. Cô không e ấp. Vì cái e ấp đó cô trót dại dành riêng cho anh rồi... Hôm sau nữa cô về Sài Gòn, mắt không thôi dáo dác tìm chút gì đó gửi cho cô ở văn phòng. Còn anh, lúc này đang lang thang đi đâu đó.

Hôm sau sau nữa, cô nhắn tin.

“Qua chở em đi xem phim đi! Anh!”

“Anh sẽ qua lúc... giờ”

“Sớm hơn đi anh...”

“Để làm gì?”

“Hôn...”

“Hôn chỉ dành cho những người yêu nhau thôi em à!”

“Thế thì em yêu anh!”

Tình yêu vẫn vậy. Nó tồn tại giữa hai người như một đóa hoa vô hình. Khi người ta đủ không gian trống trải, sẽ biết mình muốn được lấp đầy bởi ai. Hương thơm dịu dàng của đóa hoa ấy không đủ để khiến người ta nhận ra mình đang có và sẽ mất những gì, nhưng đủ để trói nhau trong tầm mắt bây giờ và...

Chỉ cần như thế!

Tình hò

Em và anh sẽ đến với nhau nhé! Nhẹ nhàng, lãng mạn...

Để khi người yêu của cả hai đi vắng, anh sẽ mua hoa hồng tặng cho em.

Nếu tình cờ đụng nhau trên phố, anh sẽ nắm chặt tay người anh yêu, còn mắt thì nhìn em vừa thân quen vừa xa lạ. Em cũng vậy, tay em càng giữ chặt người kia, môi em càng cười nhiều những nụ cười dành cho anh.

Để hiểu cảm giác nôm nớp lo sợ bị phát hiện ấy thế mà thú vị!

Anh chở em trên xe, em sẽ không ôm eo. Ngoài đường mình vẫn đóng vai bạn bè cho trọn vẹn. Em có vẻ không ưa đi shopping nữa. Em bảo đi xem phim đi, chỗ đây tối hơn!

Anh sẽ bắt giặc ôm chầm em, như một người bạn.

Để biết 1+1 chưa chắc là bằng 2.

Anh mặc cái áo sơ mi này nhé! Được đây, em không chê anh thiếu thâm mỹ nhiều như cô ấy. Anh sẽ giật thót người khi em bảo với người yêu của anh là thi thoảng anh thích ngồi một mình. Cô ấy đang tự giày vò mình vì sao em biết trước cô ấy điều đó. Mà cũng phải, ở cạnh cô ấy, có bao giờ anh được yên thân!

Để nói với nhau câu an ủi, rằng phải liên tục tìm kiếm để thấy người hợp với mình nhất. Thật thú vị khi đến cả sự thiếu thủy chung cũng có thể được chúng ta giải thích hợp lý.

Nhưng cuối cùng...

Anh vẫn yêu cô ấy hơn em.

Em vẫn yêu anh ấy hơn anh.

Thế nên người ta mới gọi họ là “người yêu” của tụi mình.

Còn mình. Mãi mãi là những người tình hồ thú vị.

Đến rất nhẹ nhàng. Giờ thì ra đi cũng thế...

Em, chị và anh ấy

Em là cô nhân tình bé bỏng của anh ấy, trước cả cái ngày anh và chị cầm tay nhau thật chặt trong thánh đường làm lễ thành hôn. Em trẻ đẹp, học hành đầy đủ, yêu anh ấy bằng một thanh xuân rực cháy. Thế mà em đã thua chị, một người phụ nữ bình thường không màng ăn diện.

Em khóc lóc trong một khoảng thời gian dài không đong đếm nổi, anh ấy dỗ dành ủi an để em không làm lớn chuyện. Và vì quá yêu anh, em chấp nhận tiếp tục làm cô nhân tình nhỏ đi song song cuộc đời anh mà chị đến tận bây giờ vẫn không hề hay biết.

Chiều nay bọn mình cùng nhau có mặt trong đám cưới của người bạn chung, em biết ngày chạm mặt này cũng sẽ tới. Hôm nay em vận một chiếc váy trắng thật đẹp, em có sức trẻ và khả năng thu hút mọi ánh nhìn nên em tự tin hơn bao giờ hết. Em đến đám cưới một mình, để mọi người đàn ông trên đường đi lân trên bàn tiệc đều phải nhìn em ao ước.

Anh ấy đến cùng chị, hai người trông có vẻ mệt mỏi vì giờ gia đình anh chị cũng đã có một cháu trai. Em trong sự lộng lẫy của mình, đã nhìn sang chị với niềm thương hại. Xem mái tóc chị kia, xác xơ chẻ ngọn! Xem bộ quần áo thô kệch kia kia, màu đỏ là của thập kỷ trước! Xem cử chỉ điệu bộ

của chị kia, quê mùa cứ như vừa được lên thành phố! Em tự hào vì mình quá nổi bật, anh ấy mê đắm nhìn em trong sự lén lút. Ngay tối nay, đưa chị về xong anh ấy sẽ lại tới trước cửa nhà em van xin tình yêu cho mà xem! Em bình tĩnh và chờ đợi, tin rằng mình đã chiến thắng chị một cách tuyệt đối. Bàn tiệc ồn ào, mọi người ồn ào, không ai nghe được tiếng lòng thổn thức liên hồi của cô nhân tình nhỏ như em.

Cho đến khi tiệc tàn...

Anh ấy uống say chệnh choáng, người không còn đủ tỉnh táo để bước đi. Quần áo anh xộc xệch, miệng anh liên tục thốt ra những câu chữ thê và những lời vô nghĩa.

Thứ em thấy không chỉ là hình ảnh anh ấy như vậy, mà còn thấy sát bên anh là hình ảnh của chị.

Chị dìu anh vững vàng như một người đã quen với hình ảnh đó, vừa dìu anh đi chị vừa dùng khăn lau mặt cho anh. Miệng chị thì thầm: “Mình ơi, mình đi chậm chậm, theo em này...”

Anh say quá, bất giác chồm dậy nôn vào người chị.

Chị không nói gì, dùng khăn lau đi, miệng lại thì thầm: “Mình ơi, mình có sao không?”

Rồi chị dìu anh ngồi xuống, nhờ một người bạn trông anh giùm. Sau đó chị bắt taxi, dìu anh lên xe và cùng nhau trở về.

Em vẫn còn đứng đó quan sát chị, và cảm thấy trong lòng mình có gì đó khang khác...

Em luôn được ở cạnh anh ấy những lúc anh phong độ nhất. Lúc anh ấy áo quần bảnh bao, chạy xe sang dùng đồ đắt tiền. Em luôn được ngửi thân thể anh ấy thơm tho mùi nước hoa, luôn được cùng anh ấy đến những chỗ vui chơi nhộn nhịp.

Chị thì luôn ở cạnh anh ấy những khi anh ấy thê thảm nhất. Chị đón anh ấy ở nhà, nhận lấy những bộ quần áo dơ, những mùi khó ngửi. Chị chịu cả những lời buồn nêu một ngày của anh diễn ra không như anh mong muốn.

Em yêu anh ấy bằng bề nổi của một người đàn ông hào hoa, chị yêu anh ấy bằng góc khuất của một người đàn ông thành đạt.

Em yêu anh ấy ồn ào, màu sắc, chị yêu anh ấy không màu, cam chịu.

Em yêu anh ấy hoang dại giận dỗi, chị yêu anh ấy ủ an gần gũi.

Em sẽ nổi giận nếu anh ấy đến trễ chuyến đi chơi, chị sẽ xót lòng nếu hôm nào nhiều việc anh về muộn.

Em là bạn đường, chị là bạn đời.

Em lấy cái gì để thắng chị đây?

Em đứng đầu ngõ nhà chị ấy đợi anh

Em đang đứng ở đầu con ngõ nhà chị ấy để đợi anh, theo đúng những gì anh dặn. Xe máy em gửi bên bãi xe 24/24 của trung tâm thương mại gần đó, em đi làm xong là ghé đây ngay. Em tới sớm hơn dự định một chút, do em chẳng biết đi đâu, cũng chẳng muốn đi đâu.

Em đeo chéo một cái túi nhỏ, em đội nón, em để mặc cho gió chiều lùa khe khẽ qua làn tóc. Trong một khoảnh khắc chiều về, em ngược nhìn lên những tòa nhà cao cao gần đó, thấy lòng mình chông chênh...

Anh dặn em, mình quen nhau đừng cho ai biết, anh còn có chị ấy...

Em gật đầu, ừ, em chịu mà, em thương anh mà...

Anh không hứa hẹn một điều gì về việc sẽ làm người yêu chính thức của em, anh chau mày tặc lưỡi bảo rằng cái nghĩa tình chị ấy dành cho anh bao năm trời, là một thắng đàn ông anh không thể một tay phủ đi hết cho đành!

Em hiểu, nên em đứng đợi anh suốt ở đầu ngõ nhà chị ấy. Anh chờ chị ấy đi làm về, sẽ ra đón em ngay đó cho tiện. Mới đầu mình còn hẹn nhau đâu đó xa xôi, nhưng rồi anh đi về hai ba nơi một chiều cũng mệt nên khoảng cách cứ thế rút dần đến đầu ngõ nhà chị.

Em đứng đó suốt một năm ròng mà chị không hề hay biết. Không ai hay biết.

Em nghe báo đài nói mãi làm người thứ ba là xấu xa, là phá hoại hạnh phúc người ta. Mà sao họ không bao giờ dạy cách làm thế nào để tim mình đừng có yêu một người đến vậy và thế này! Tại tim mình cả, giờ chân mình có mỏi cũng là đều do tim mình đập những nhịp bậy bạ...

Em đang suy nghĩ vẩn vơ thì thấy anh chờ chị về, dù chỉ là một thoáng thật nhanh hai người lướt qua em, nhưng em thấy rõ ràng trên xe có đến hai nụ cười. Nụ cười của chị đang ôm eo anh nói điều gì đó ngọt ngào, nụ cười của anh khi hạnh phúc đón nhận điều đó như món quà quý giá biết bao. Ngộ lạ cho em, chỉ trong một khắc ngắn ngủi đó mà em thấy mình ngộp thở. Ngộ lạ hơn, em ngộp thở trong một không gian không hề có em trong đó...

Tự nhiên em bước đi, thất thểu trên đường. Em cứ đi từ từ mà không đợi nữa. Em vừa đi vừa nghĩ không biết bao nhiêu lâu nay mình đã đợi cái gì, em đợi cho cái sự đợi của em nó trôi qua có lẽ còn dễ dàng hơn là đợi một ngày người đàn ông nói với mình họ sẽ trở về bên cạnh mình trọn vẹn.

Rồi em bật cười...

Thì ra chị cũng chỉ có anh một nửa, và ngày nào chị cũng đợi anh đấy thôi! Em với chị đều đợi anh mà bọn mình khác nhau chỗ đứng. Em đợi đầu ngõ, chị đợi trong nhà.

Cách nhau một quãng xót xa...

Ta cũng bình thường như ai

Trong “Hiểu về trái tim”, thầy Minh Niệm viết rằng không có ai là tầm thường. Người phi thường là người may mắn nhận được sự ưu đãi của vũ trụ để có trong mình những khả năng, và những người khác bình thường là để dồn nặng lượng cho những người phi thường. Một ông giáo sư tiến sĩ sẽ không thể làm việc nếu không có sự giúp sức từ một người lao công ngày đêm quét dọn để môi trường sạch trong hay một nhà chức trách sẽ không thể làm việc nếu người nông dân không làm ra hạt lúa. Như vậy, sự phi thường không thể tách rời sự bình thường, chúng vốn dĩ là một.

Nhưng rất nhiều người trẻ như chúng ta, lại không nghĩ thế!

Tôi có một cô bạn vừa nổi tiếng. Một hôm chúng tôi đi cùng nhau, cô bạn than thở rằng việc mình đi mua hàng ngoài đường bây giờ khó khăn hơn nhiều lắm. Khi mình được người khác nhận ra là người nổi tiếng, những hành động của mình trở nên mất tự nhiên. Điều đáng nói hơn, mình sợ mất mặt nên không thể... trả giá! Cuối cùng mình luôn tốn nhiều tiền hơn cho một sản phẩm mà lẽ ra không cần đến mức đó.

Tôi có một anh bạn khác, cũng nổi tiếng. Bây giờ nếu không có việc gì thì anh sẽ ở nhà, còn nếu đã ra đường thì mất vài tiếng đồng hồ để sửa soạn. Anh sẽ bị phát hiện ra, xin chụp ảnh bất kì lúc nào, không thể để hình ảnh bị xấu đi.

Tôi chợt nghĩ, làm người nổi tiếng thật là khổ! Không gian sống ngày càng hẹp lại, không thể nói hay làm những gì mình thích nữa rồi.

Trong quá trình đi làm trong ngành giải trí của tôi, không ít lần tôi thấy người nổi tiếng này, người nổi tiếng kia quát mắng người khác dù người kia đáng tuổi cha chú của họ, hay những yêu cầu quá quắt mà chương trình phải đáp ứng nếu muốn “ngôi sao” xuất hiện, hay thậm chí là những hành động “dìm hàng” một ca sĩ mới đầu trước đó mình cũng từng là một người trẻ... Nói chung, cứ hễ nổi bật là người trẻ sẽ khổ, khổ thân lẫn khổ tâm.

Tôi chợt ước, giả như mọi người đều tin vào khái niệm “phi thường và bình thường là một”, thì có lẽ sẽ rất nhẹ nhàng.

Một người nghĩ mình bình thường, sẽ bước đi trong tâm trạng nhẹ nhàng hơn bao giờ hết. Họ có một không gian để đến và đi tự do, thoải mái.

Họ sẽ không bao giờ ngồi đong đếm xem mình đã làm được những thành tích gì, đáng tự hào ra sao... để vượt ve thêm cái tôi tự mãn mà sẽ dùng thời gian để hướng về những ý tưởng mới, thành công mới.

Họ sẽ không bao giờ lớn tiếng với một người thấp cổ bé họng hơn, vì ai cũng đang làm việc của mình và con người nào cũng cần được tôn trọng.

Họ sẽ bớt đi thời gian chăm chút về bề ngoài, để tập trung phát triển nhân cách và trí thức. Như người xưa dạy “tam thường bất túc”, bớt ăn, bớt mặc, bớt ngủ để tài năng và đức hạnh được sáng ngời.

Có một câu hát nhỏ mà tôi yêu thích đến nỗi cứ nhắc đi nhắc lại mãi trong nhiều tác phẩm của mình.

“Cao sang hay là nghèo khó, cũng xong, cũng xong một chuyến đò người” (Tuấn Khanh)

Câu hát này trích từ ca khúc “Chuyện nhân gian” trong vở nhạc kịch “12 bà mẹ”. Con người từ khi sinh ra đến khi trưởng thành sẽ trải qua muôn vàn chuyện, có người sẽ trở thành ông này bà nọ, cũng có người sẽ đầu tắt mặt tối với những việc tay chân. Nhưng cái cuối cùng mà chúng ta sẽ phải trải qua thì giống nhau, và không có một điều gì có thể trường tồn mãi mãi. Nếu ta luôn thấy ta bình thường dù đã làm được nhiều điều hay điều tốt, thì đó là sự thông minh đáng nể phục. Bởi chỉ có bậc tài trí mới biết giới hạn những đòi hỏi của bản thân mình. Khi bạn không hy vọng quá mức, bạn sẽ không thất vọng. Khi bạn luôn ý thức mình sẽ có ngày nhường chỗ cho một thế hệ mới, bạn sẽ không đau đầu nổi ghen tị hay bất an. Và khi bạn ý thức rằng sẽ luôn có một hoàng hôn đâu đó giáng xuống những hành trình của đời mình, thì bạn sẽ yêu lấy buổi bình minh mình đang có. Cuộc đời này là vậy, không cho ai mãi cái gì, cũng không lấy đi hết của ai cái gì. Chỉ có lòng người là mãi cô chấp cứ níu giữ không buông.

Người nào càng buông sớm những đòi hỏi, thì tâm trí sẽ càng sáng trong và bình yên như mặt hồ phẳng lặng.

Ta cũng bình thường như ai...

Em hiểu tại sao?

Em hỏi tại sao anh không biết ghen? Hãy nghĩ kĩ đi!

Anh vẫn biết trái tim là một tạo vật rất tự do, chúng ta không thể bắt nó ngừng rung động nếu đối tượng trước mặt quá hấp dẫn. Và dầu chúng ta đang yêu nhau, vẫn sẽ xảy ra những cơn say nắng không kiểm soát với những người khác. Nếu anh phải ghen, thì sẽ ghen đến bao giờ? Và anh sẽ trả lời sao với em, khi chính anh cũng đôi lần như thế?

Em hỏi tại sao anh cứ bình thản trong mọi cuộc cãi vã? Hãy nghĩ kĩ đi!

Duyên phận là thứ để ông trời đùa cợt con người. Nếu một ngày tàn duyên em bước đi, thì là vì em phải đi. Sẽ không ai có thể ép buộc hay níu giữ tâm hồn những chú chim khi chúng muốn thuộc về bầu trời. Làm sao có thể giữ được người đã muốn đi? Cho nên chừng nào em còn ở đó, cãi vã và trách giận, thì anh vẫn bình thản tin là em luôn ở đó! Vì một tình yêu chết luôn đi kèm với sự ỉm lặng. Còn một tình yêu vẫn còn gây ra tiếng động, dù lớn dù nhỏ, thì nó vẫn còn có thể cứu vãn.

Em hỏi tại sao mình yêu nhau? Hãy nghĩ kĩ đi.

Anh không tin vào khái niệm ngoài kia còn có triệu người, không cần phải lo sẽ chẳng có người yêu. Bởi anh biết, thế giới này chỉ phối tình yêu bởi sự khắc nghiệt của hai chữ: công bằng. Hai con người, phải có giá trị ngang nhau, mới đến được với nhau. Giá trị đó không chỉ đo bằng tiền tài,

mà còn đo bằng sự cảm thông, sự đồng điệu của tâm hồn. Cho nên không có chuyện còn nhiều người cho ta yêu, mà sẽ chỉ là số ít. Thậm chí rất ít.

Và khi em đã thấy anh rồi, đã chia nửa tâm hồn cho anh. Thì dẫu mai này em có đi cùng người khác, thì trọn đời em vẫn sẽ chỉ nhớ đến anh...

Nâng niu em từ suy nghĩ

Thử hỏi em có khác gì người ngoài phố?

Anh cười đùa với em giống như với bất kì một người nào khác, cũng sẵn sàng dùng hết tất cả khả năng hài hước để châm biếm em trước mặt nhiều người khác, sẵn sàng để sự háo thắng lấn áp sự tôn trọng. Và khi chỉ còn lại hai người, anh lại âu yếm vuốt tóc em, liệu đó có phải là một trò đùa?

Nếu cả hai không đứng cùng về một phía. Anh giữ lấy vị trí của anh, em cũng có vị trí của em. Thì dĩ nhiên sẽ có lúc mình chạm đầu nhau nảy lửa. Đó không còn đơn thuần là một cuộc chiến xem hôm nay ai sẽ giặt đồ, ai sẽ nấu cơm. Mà đó là lúc lòng tự tôn không còn ai vuốt ve, nó sẽ tự dâng đầy, để rồi chẳng còn ai khác ngoài chính bản thân mình là quan trọng. Anh và em bất chợt tách rời nhau, dẫu trước đó một ngày mình vẫn còn là một đôi hiểu ý.

Những lần sau. Anh thôi nghĩ về em với sự yên bình đã từng, thay vào đó là suy nghĩ xem làm sao để đừng mất mặt vì em trước đám đông. Nỗi lo lắng về danh dự của anh có thể mất đi khi em vui miệng nói ra một điều gì đó. Anh cầm chừng, anh quan sát em, anh muốn anh là người chủ động, trong phòng ngủ lẫn trong những cuộc tranh luận.

Những lần sau. Em dẹp qua một bên ý tưởng tìm đến bờ vai anh khi em buồn bã. Bởi đó sẽ là dữ liệu quan trọng để anh chiến thắng em trong các cuộc đối đầu. Em hẳn học nhận ra em thực chất chẳng thiết tha mấy cái việc

chăm sóc anh như trước, bởi em rất ghét phải yêu thương một kẻ đã làm em xấu hổ.

Cả em và anh, đã quay lại yêu bản thân mình nhiều hơn!

Hôm sau.

Người ta hỏi anh về em. Anh cười rất tươi bảo rằng em là một người rất tuyệt, em thật hiểu ý của anh. Anh thật may mắn khi có em trong đời, và anh sẽ không để mất em thêm một lần nào nữa. Rồi anh cũng nhẹ nhàng nhận ra anh đang nói giùm cho lòng tự trọng của anh, anh không thích người ta nhìn anh là một thằng đàn ông không biết lựa chọn.

Nhìn sang em. Em cũng thật dịu dàng âu yếm nắm tay anh. Vẻ đẹp rạng ngời của em ánh lên niềm hạnh phúc của một tình yêu hoàn mỹ. Phải rồi! Sao lại không hoàn mỹ? Khi em mất đến một tiếng cho việc đánh răng, hai tiếng cho mái tóc và hai tiếng rưỡi cho tô son trét phấn.

Người yêu của anh thật đẹp, anh mong là người xung quanh sẽ nhận ra được nét đẹp đó!

Anh tự nhủ thời gian này mình cần phải đối xử tốt với em. Vì em đã từng yêu thương anh ngần ấy thời gian. Điều đó rất cảm động và đáng quý. Mình tiếp tục là một đôi thật đẹp nhé! Anh sẽ là một người yêu tốt với em, cho đến khi anh tìm được một ai đó, có thể không đẹp bằng em, nhưng sẽ cao hơn em tính từ cái đầu trở lên.

Em cũng tự hứa là sẽ tiếp tục mang đến cho anh niềm kiêu hãnh bằng cách điệu đà chung bước. Nhưng anh hãy quên giùm em ngôi nhà và những đứa trẻ đi nhé! Bởi em không muốn mình có thêm một của nợ nào ngoài anh nữa.

Ngay khi chúng ta có được điều chúng ta muốn. Mình sẽ buông tha cho nhau. Tha thứ hoài cũng đâu phải là cách đâu em...

Một người biết cách yêu, cần phải biết cách nâng niu người mình yêu ngay từ trong suy nghĩ. Không chỉ để giữ cho người đó luôn quan trọng với mình, mà còn giữ cho bản thân mình không bị lòng tự tôn xô ngã. Và tốt nhất nên học từ bây giờ... Vì có khi một buổi sáng thức dậy, thấy lòng hết yêu là hết yêu...

Lạc lối

Ngày xưa, hề nghe một người trẻ “rach tay đòi chết” chúng ta sẽ chỉ nhìn một khoảng trời u tối với những cái gì gọi là ầu trĩ, vớ vẩn, uổng công bố mẹ sinh thành... Bây giờ nghe thấy một ại đó lạc lối, tự dưng tôi lại nhìn xuống chân mình. Tôi giậm giậm chân, chắc chắn rằng còn đó con đường cho chân mình bước...

Bạn biết không...

Có những ngày tự dưng bạn thấy tồn tại ngay giữa lòng mình một khoảng không hoang hoải. Bạn không biết tại sao, nhưng rõ ràng là có. Bạn thân, người yêu, gia đình... cũng không tài nào lấp nó đi được! Bạn sống cùng với khoảng trống giữa lòng đó và bạn thấy chơi vui.

Có những ngày tự dưng bạn cảm giác... đủ đây! Và đột nhiên bạn muốn dừng mọi hành trình, bởi bạn không tìm thấy cái gì đủ hứng thú cho sự bắt đầu.

Có những ngày tự dưng bạn không thể kiểm soát nổi những mối quan hệ, bạn thấy mọi thứ đã tủa ra ùa chạy như hình phạt “ngũ mã phanh thây” mà bạn thì đang lạng người ở giữa.

Có những ngày mà tự dưng bạn thấy lời nói của ai cũng nặng nề, áp lực trên vai bạn nặng ỉ, bạn vất vẹo bước cùng sức nặng ngàn cân.

Và đột nhiên, bạn muốn tan một cái thành hư vô. Và bạn sống, nhưng lòng bạn chết tự bao giờ.

Tôi từng nghe nói ở đất nước kia có cho thuê hòm, người ta đến thuê, ngủ một giấc trong cái hòm rồi sáng ra họ trở lại cuộc sống. Người ta, ại

cũng muốn một lần trôi đi cũ kỹ, đê tái sinh như phượng hoàng lửa. Muốn chết để bắt đầu lại...

Những ngày này, ôi những ngày này... Tôi chẳng biết khuyên bạn gì hơn...

Tôi cần bạn nghĩ đến một lý tưởng. Giống như tôi muốn mình sẽ là một ca sĩ nổi tiếng, có thể hát nhiều dòng nhạc nhất có thể, để người ta không bao giờ chán. Tôi cũng muốn khi tôi giàu thì tôi sẽ xây một ngôi nhà đầy ắp thức ăn miễn phí cho người nghèo. Lý tưởng của bạn là gì? Nếu bạn chưa có, bạn hãy đặt nó ra. Điền rõ cũng được, nhưng phải có!

Tôi muốn bạn hiểu về sự “nhất thời”. Bạn có nhớ những ngày vui nhất? Nó đã qua thật nhanh, thì những cơn buồn cơn chán rồi cũng sẽ có lúc tự rơi ra.

Tôi muốn bạn tin vào hiện tại. Đừng trông vào ngày mai, không có ngày mai, chỉ có bây giờ. Hơi thở đang ra vào cơ thể, bàn tay, đôi mắt, âm thanh..., quá nhiều điều kỳ diệu cho một kiếp người!

Tôi cần bạn lao ra khỏi nơi đó... Bạn có biết hết những con đường Sài Gòn dù đã ở đó nhiều năm? Bạn đã từng đi bộ để xem những cửa hàng mà bình thường chạy xe máy không bao giờ thấy? Bạn không cần đi xa, chỉ cần nhìn nơi cũ, bằng một con mắt mới và một tâm thức mới.

Nếu bạn muốn một tính cách, hãy cư xử như đã có nó. Ai đó đã nói câu này...

Tôi cần thấy bạn yêu đời chân thành và giản dị.

Lối đi nào cũng được, không sao cả, chính mình sẽ tạo ra con đường.

Trên đời này làm gì có con đường cho đến khi người ta bước đi?

Đúng không?

Ai rồi cũng khác

Tôi ngồi một mình dọn dẹp lại căn phòng nhỏ, bỗng bất ngờ rơi ra từ chiếc hộp nhỏ quyển lưu bút ngày xưa. Tôi mỉm cười lật giở từng trang, trong đó có những câu nói kinh điển mà học trò hay ghi cho nhau kiểu như “đã là bạn thì suốt đời là bạn, đừng như sông lúc cạn lúc đầy”. Tôi nhắm mắt hồi tưởng, quá khứ trở về làm tôi muốn gặp lại những người bạn cũ biết bao...

Trong tuần đó, tôi đã có những cuộc hẹn bất ngờ. Có một vài người giờ đã sang Mỹ, Đức... định cư, một vài người không còn giữ số điện thoại cũ, một vài người thì quá bận. Cuối cùng, tôi chỉ có thể gặp hai đến ba “đại diện ngày xưa” mà thôi!

Người bạn đầu tiên.

Bạn trông trưởng thành hơn rất nhiều. Bạn có một vài chi tiết không thay đổi lắm. Tôi còn nhớ những kỷ niệm điên rồ mà chúng tôi đã từng làm cùng nhau lúc đi học, và khi nhắc lại thì bạn vẫn mỉm cười. Rồi cả hai chúng tôi, bất chợt nhận ra đây có thể là lần gặp lại cuối...

Bởi bạn đã không còn những tính cách thuở xưa nữa, bạn đã là một con người mới. Bởi câu chuyện mà chúng tôi có thể nói với nhau không còn gì khác hơn là chuyện ngày xưa. Tất cả những cuộc gặp sẽ không thể chỉ nói chuyện ngày xưa... Bởi ngành nghề bạn đang làm, tôi không có chút kiến thức hay quan tâm nào. Ngược lại, ngành giải trí của tôi với bạn là cái gì đó quá ồn ào, nhảm nhí...

Hai người bạn từng rất thân, nhưng giờ ngồi đó nhìn nhau chỉ mỉm cười để thời gian trôi qua trong vô vọng. Cái đồng hồ trên tường, trên tay chúng tôi gõ từng nhịp chán nản, như hiểu rằng cuộc hẹn này là một cuộc hẹn dở ẹc.

Tôi còn có những anh bạn thân cùng đi học chung thuở học cấp một. Chúng tôi nói cười, ăn uống, bên nhau hằng ngày. Chúng tôi tin rằng mọi

thứ thay đổi thế nào thì mình vẫn sẽ có nhau. Cho đến khi thời gian mang chúng tôi rời xa mái trường, thay đổi mọi thứ xung quanh chúng tôi, và thay đổi chúng tôi. Đến khi tôi tìm lại họ, chúng tôi như những người bạn mới, phải làm quen gần như là từ đầu.

Tôi chợt hiểu ra...

Chúng ta có nhiều người bạn bây giờ không liên lạc nữa, chúng ta không quên mất họ vì những người bạn cũ cũng gợi nhắc về một miền quá khứ nơi ta hiện diện, là một phần đời ta có đã qua. Chúng ta có những người yêu cũ, cũng chưa bao giờ lãng quên. Vì họ đã là người xứng đáng để mình yêu, thì mình nên có trách nhiệm với lựa chọn của mình và trân trọng nó, dù ngày xưa hay ngày nay hay ngày sau. Nhưng chúng ta cũng không thể làm gì khác hơn là để họ ở yên trọng quá khứ. Bởi những con người đó đã trưởng thành hơn, đã quan tâm đến những điều khác, đã có những xáo trộn tâm thức dẫn đến xáo trộn niềm tin. Và họ không còn phù hợp cùng chúng ta để đứng chung một nơi, nhìn chung một hướng.

Chúng ta không đi với nhau nữa, không có nghĩa là phải ghét nhau. Đơn giản là vì chúng ta giống những con đường, đã cắt những con đường thì sẽ cắt những con đường khác, ở những nơi khác.

Thời gian không chỉ là phương thuốc thần kỳ làm xoa dịu những nỗi đau, nó còn làm người ta trở thành một người khác. Như câu nói triết học kinh điển: Không có gì là tuyệt đối (*Ngay cả trong chính câu nói này!*).

Người mới hôm nào còn là một cô bé ngây thơ, vài năm sau đã có thể trở nên gọi cảm. Người mới hôm nào còn tin người tin đời, ngày mai đã nhìn ai cũng bằng đôi mắt “Tào Tháo”. Người đỡ qua tháng năm đã giỏi, người xấu qua tháng năm thành đẹp... Mọi thứ dịch chuyển không ngừng, trở thành những gáo nước lạnh vào mặt chúng ta nếu có đôi lần quên đi điều đó.

Trong một khắc ta bất ngờ, sau đó ta đành mỉm cười chấp nhận. Dù biết rằng tin vào mọi thứ sẽ thay đổi sẽ làm tim chúng ta đau lắm! Nhưng nếu chúng ta không dám chấp nhận một ai đó sẽ khác đi, thì sẽ có lúc phải đau nhiều hơn.

Ngay chiều đó, tôi nhắn tin với những “đại diện ngày xưa”: Xin lỗi, tao có việc đột xuất nên hẹn gặp lại mày một dịp khác. Cái “dịp khác” đó có thể không bao giờ đến, hoặc sẽ đến và chúng tôi lại tương phùng nhưng trong

một tâm - thức - mới. Chỉ là tôi sẽ không cho phép mình đắm chìm trong ngày xưa nữa, khi mọi điều kiện tạo nên cái “ngày xưa” đó đã không còn.

Tôi giờ đã khác.

Bạn giờ đã khác.

Ai rồi cũng khác...